

Bělohradské listy

1

Časopis Bělohradu a okolí

Vydáno 25. 1. 2008 • Ročník VIII • Cena 14,- Kč

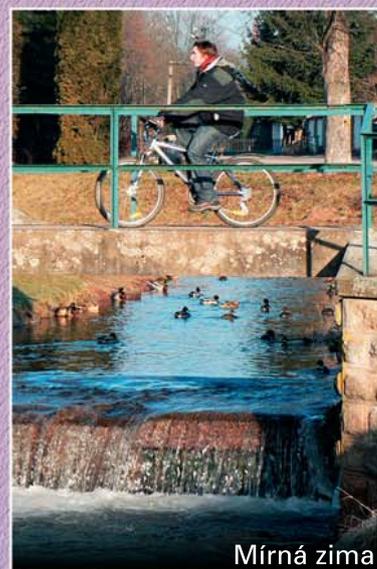
2008

Objektivem Bělohradských listů

Školní besídka

Mírná zima

Chalupa v Brtvi

Prodej kaprů

Kam to máme složit šéfe?

Ohňostroj u lázní

Bruslení
na Pardoubku

- 2 **OBJEKTIVEM BĚLOHRADSKÝCH LISTŮ**
- 3 **FEJETON**
(LENKA VICHNAROVÁ)
- 4 **ANKETA S PRODEJCI BL**
(LADISLAV STUHLÍK)
- 5 **STAROSTA ODPOVÍDÁ, MŮ INFORMUJE**
- 6 **HODNOCENÍ ROKU 2007**
(PAVEL ŠUBR)
- 7 **OBČANSKÉ SDRUŽENÍ PŘI ŽŠ K. V. RAISE V LÁZNÍCH BĚLOHRADĚ**
(LENKA HRNČÍROVÁ, EVA MLÍKOVÁ)
- 8 **BYLO NEBYLO ANEB NOVÉ POVĚSTI BĚLOHRADSKÉ**
(JÍŘÍ HANUŠ)
- 9 **O ŽIVOTĚ S PANÍ DŘÍZHALOVOU**
(HANA FRIEDRICHOVÁ)
- 10 **ŘEČ KAMENŮ**
(ANTONIE VANIŠOVÁ)
- 11 **MATEŘSKÉ CENTRUM, ZEJFART - NEJSTARŠÍ PŘÍJMENÍ BĚLOHRADSKA**
(HANA TOMANOVÁ, JOSEF ŠPŮR)
- 12 - 13 **ERB SCHAFFGOTSCHŮ**
(ANTONIE VANIŠOVÁ)
- 14 - 15 **FRČ TO JE FRANTIŠEK ČERNOCH**
(JAROSLAV KUGLER)
- 16 **NEJSTARŠÍ BĚLOHRADSKÉ CHALUPY**
(JOSEF ŠPŮR)
- 17 **JAROSLAV VOJTA**
(JÍŘÍ VACEK)
- 18 **Z DOPIŠŮ ČTENÁŘŮ**
- 19 **UDÁLOSTI - ZAJÍMAVOSTI**
- 20 - 21 **MISTREM JE JEŠTĚR**
(EDUARD ČELIŠ)
- 22 **KULTURA**
- 23 **ROMAN ŠATAVA - BĚLOHRADSKÝ FOTOKLUB**

FOTOGRAFIE NA OBÁLCE

STR. 1 ALENA FLÉGLOVÁ
ŠŤASTNOU CESTU V NOVÉM ROCE
STR. 24 ALENA FLÉGLOVÁ
LED NA PARDOUBKU

**DALŠÍ ČÍSLO
BĚLOHRADSKÝCH LISTŮ
VYJDE 22. 3. 2008**

Bělohorské listy

Vydává Město Lázně Bělohrad

Vychází jako dvouměsíčník

Redakční rada: Ladislav Stuhlík (šéfredaktor), Eduard Čeliš, Hana Friedrichová, Svatopluk Hmčír, Josef ŠpŮr, Ing. Pavel Šubr, Mgr. Antonie Vanišová, Ing. Lenka Vichnarová.

Povoleno MK ČR pod č. E 10901

Adresa: **Město Lázně Bělohrad**
Městské kulturní středisko,
Barákova 3, 507 81 Lázně Bělohrad

Telefon: 493 792 208, Fax: 493 792 484

E-mail: mks@lazne-belohrad.cz

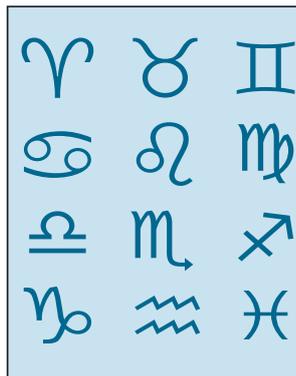
Grafika, sazba a tisk: tiskárna ARPA,

Kotkova 792, Dvůr Králové n. L.

Předsevzetí? Jsou nanic!

Valí se to na nás z mnoha stran: v anketách se snad všechna média ptají lidí, co oni a rok 2008? A oni - umělci, sportovci, politici i lidé z ulice snaživě odpovídají. Ehm... já bych chtěl třeba začít cvičit... já přestanu jíst buček, nebo omluvně - sem tam mi ujede sprosté slovo, toho bych se opravdu chtěl v letošním roce vyvarovat.

Nesvedl vás náhodou mediální tlak také k nějakému neuváženému slibu typu přestanu kouřit nebo určitě začnu cvičit? A myslíte si, že když to slíbíte před obecnstvem (rodina, přátelé, spolupracovníci), půjde to snad snáz? Nebo, že by to šlo lépe proto, že letopočet s osmičkou na konci jsou pro vás osobně či pro Česko důležité?

Krátká rekapitulace. V roce 1348 zakládá Karel IV. Univerzitu Karlovu, o třicet let později panovník umírá a končí tím nadlouho prosperita země. 25. července 1648 vyplenila Rudolfovy sbírky švédská vojska, 1678 začínají ve Velkých Losinách největší tuzemské čarodějnické procesy. A pak jsou tu známá data. Rok 1918, kdy vzniká samostatná Československá republika, v roce 1938 je uzavřena Mnichovská dohoda, za deset let přichází nechvalné „vítězství pracujícího lidu,“ v šedesátém osmém je tu Pražské jaro s nadějí na lepší život, který přišel až o 21 let později. Jak je vidět, osmičky přinášely historicky jak dobré, tak i zlé, takže je to jasné - sám letopočet nikomu nepomůže se polepšit.

Stejně je to s hvězdami. Jestli jste se někde v časopise ze svého horoskopu na tento rok dozvěděli, že hvězdy radí změnit život, a vidíte to optimisticky, nezlobte se, ale musím vás zbrzdit. Pokud nemáte k dispozici osobní horoskop připravený podle přesného data a hodiny narození, který vás snad může nasměrovat a varovat před některými rozhodnutími, ten vytržený z časopisu je opravdu nanic.

Přece nebudete věřit tomu, že všichni narození ve stejném znamení budou mít v tomto roce úplně stejný osud?? Ve stejný čas problémy v práci, pohodu či naopak pŕůtky v partnerském vztahu a drobné či větší (o těch ale horoskop většinou cudně mlčí) zdravotní problémy?

Já jsem se vlastně až teď z časopisu dozvěděla, že jsem měla loni špatný rok a po něm letos přichází o hodně lepší.

Jednodenní či týdenní horoskopy, to jsou dost často úplně bláboly. Víím, jak vznikají alespoň v jednom společenském časopise. Přijde autor horoskopů (nejčastěji mladý redaktor) a ptá se kolegyně: co budeš dělat o víkendu? „Fakt se mi do toho vůbec nechce, ale potřebovala bych trochu uklidit,“ opáčí ona. A za týden čte v horoskopu pod svým znamením: Využijte toho, že víkendové dny jsou jak stvořené pro uklid a vysmejte se byt.

Já si pro všechny výše uvedené důvody předsevzetí obvykle raději nedávám. Osmičky ani horoskopům nevěřím a navíc nemám dostatečně silnou vůli. Vloni jsem chtěla zhubnout s velmi úspěšným seriálem, který vycházel u nás v novinách. Nešlo to. Moje kamarádka, která ho připravovala a sedí se mnou v jedné místnosti, se vždycky, když se dostala do tvůrčí krize, dopovala čokoládou. Vytáhla velkou tabulku a já ji v tom nemohla nechat. A zatímco čtenáři hublí, my naopak.

A tak jsem letos počátkem roku raději nikomu nic neslibovala a pro sebe si stanovila jen dva nenáročné, dobře splnitelné úkoly. Když jsme šli s kamarády den před Silvestrem na výlet na Pecku, procházeli jsme Horním Javořím. Nebyli jsme tam poprvé, přesto nás zase úplně okouzli malebností a čistotou. Odtud první předsevzetí: budu víc poznávat okolí Bělohradu.

Druhé mě napadlo jen o několik hodin později - u kontejnerů na horním konci náměstí. Přetékaly a jako vždycky i na zemi ležely různé igelitky s odpadem. Vzpomněla jsem si na to, co jsem nedávno četla: igelitové tašky se používají v průměru dvacet minut, ale 400! let trvá, než se rozloží v přírodě. Pokusím se je proto vymýtít ze svého života. Tak vám přeji dobrý rok 2008.

Lenka Vichnarová

Setkáváte se s lidmi, kteří u vás kupují Bělohradské listy. Jak o nich mluví, co se jim líbí a co v nich postrádají nebo kritizují?

Jaroslava Nosková

Většinou mně toho moc neřeknou, někteří se dopředu ptají, kdy časopis vyjde, nebo jestli již vyšel. Jsou takoví, kteří kupují až pět výtisků a pak je různě posílají známým nebo příbuzným. Největší zájem je krátce před tím, než mají vyjít. Jezdí sem z vesnic a kupují je. Já osobně si ráda přečtu, co pan starosta říká, co tady bude nového, co se uskuteční a podobně. Jeví se mně to tak, že lidi jsou spokojeni s Bělohradskými listy.

Iva Hlavatá

Mně toho lidi moc neřeknou. Tady si lidé spíš stěžují na neposypaný chodník nebo na psí hovínka. Je fakt, že se ptají, kdy vyjdou další Listy, a zajednávají si je. Mám tady pokaždé nachystanou složku s novinami pro ty, kteří nemají čas přijít ráno, ve které nemohou Bělohradské listy chybět. Mnozí říkají, že by mohly vycházet častěji. Já nejsem zdejší a tak je moc nečtu.

Jana Ponerová

Čtenáři jsou rádi, že Listy vychází. Zajímá je, co je nového ve městě. Chválí, že pan Sehnal začal psát svoje fejetonky. Hodně se jim líbí fotografie. Zajímají je taková lepší výročí, když člověk má třeba devadesátiny a je v Bělohradě známou osobností. Tuhle například někdo mluvil o významném výročí paní Blanky Strnadové, která je známá jako sokolka. Paní Dřízhalová je teď zřejmě nejstarší občanka Bělohradu a další. Taková opravdu výrazná výročí známých lidí. Jinak jsou lidi spokojeni, a to i chalupáři, kteří nejsou místní.

Jiří Dušička

Myslíte všeobecně. Historie tam je, sport také. Možná, že by mohlo být více rozhovorů s různými lidmi. Třeba i s běžnými z ulice, nejen s pohlaváry, ale s takovými, kteří mají na něco názor, hlavně místní. Někdy se lidi ptají už dopředu, kdy Listy vyjdou. Přijdou s tím, že „dejte mně Listy, dneska tam je něco dobrého.“ Pociťuji zájem o historii, prvorepublikové věci, sice jsou ještě nějací pamětníci, ale třeba naše generace tu dobu nezná. Zajímá je, když se tady objevily známé osobnosti - herci, spisovatelé a podobně. Určitě pište i o okolních vesnicích a o přírodě.

Vážení čtenáři,

držíte v ruce padesáté číslo Bělohradských listů. Časopisu, který vychází pravidelně od ledna 2001; začínáme tedy osmý rok. Časopis za svou dobu prošel znatelným vývojem. Začínal na obyčejném papíře a měl „pouze“ dvanáct stránek, později dvacet stránek na křídě, až došel k dnešním dvaceti čtyřem stranám s barevnou obálkou. Do Listů přispěla za tu dobu řada autorů, kterým za jejich vytrvalou práci srdečně děkuji, stejně jako bezvadné redakční radě. Současně děkuji i Vám čtenářům za Vaši přízeň. Prodej Listů se již řadu let drží na stejné úrovni, zhruba 1100 kusů prodaných výtisků, a z toho usuzuji, že při počtu 3700 občanů Bělohradu jsou Listy téměř v každé rodině. Musím také pochválit výbornou spolupráci s královédvorskou tiskárnou ARPA, která Bělohradským listům dává grafickou podobu a také je tiskne.

Konec bilancování. Ve středu 21. listopadu 2007 proběhla rozšířená výroční redakční rada s účastí dopisovatelů. Ta nastínila další vývoj Bělohradských listů v roce 2008. Listy budou dále vycházet jako dvouměsíčník s jedním letním mimořádným číslem. Hlavní změnou je tzv. dvoubarva. Stránky jsou tištěny ve dvou barvách, v našem případě je černá doplněna barvou obálky. Trochu se mění vzhled obálky a stránek, ze kterých zmizely např. piktogramy. Zachováno je současně členění listů, tak jak jste zvyklí. Rubriku „Zeptali jsme se za vás“ chceme střídat s rubrikou, ve které otiskneme zajímavé přejaté články z jiných tiskovin. Není to proto, že nemáme o čem psát, ale občas se vyskytnou natolik zajímavé nebo pro Bělohrad aktuální články, že stojí za to je uvést. Je možné, že jednorázově zařadíme i anketu na aktuální téma. Skončil seriál „Malá galerie osobností“, kterou kvalitně vedl Zdeněk Prchal. Stránka je barevná a toho chceme více využít pro fotografie. Nabídlí jsme spolupráci bělohradskému Fotoklubu, ale počítáme i s možností zařadit zde fotky čtenářů. Prostě na straně 23 budeme prezentovat nejen zajímavé umělecké fotky, ale například záběry ze sportovních akcí nebo kulturních či jiných událostí. Jako součást Bělohradských listů vyšla řada plakátů a vložených brožur. Například Oheň v oblacích, K.V. Rais, příloha o Antonínu Fričovi a další. V této činnosti chceme pokračovat. Přípravuje se plakát „Bělohradské léto“ a přílohy o obcích patřících k Bělohradu.

Vydavatelem Bělohradských listů je Město Lázně Bělohrad, které je také financuje. Vydavatel rozhodl, že se cena Listů i přes jejich dvoubarevné provedení nezmění. V době všeobecného pohybu cen mě to těší a vydavateli děkuji. Nejen za příznivou cenu, ale i za pozitivní přístup k „časopisu“. Záměrně píš „časopisu“, neboť jsem rád, že vydavatel má o vydávání právě takového typu periodika zájem a podporuje je.

Do budoucna se těším na spolupráci se všemi, kteří mají chuť Bělohradským listům pomáhat.

Ladislav Stuchlík - šéfredaktor, foto: autor

Jak to vypadá s uzavírkou Lázeňské ulice?

V červnu mě informovalo vedení Správy a údržby silnic Královéhradeckého kraje, že musí vzhledem k překračování norem hluku a tím porušování zákona řešit dopravní situaci v Lázeňské ulici a jednou z variant je uzavírka Lázeňské ulice. V průběhu podzimu proběhla tři jednání za účasti řady institucí (Krajská hygienická stanice, Správa a údržba silnic, Policie ČR, vedení Královéhradeckého kraje, Ministerstvo zdravotnictví, Hasičský záchranný sbor, odbor dopravy MěÚ Jičín) a starostů okolních obcí. Na posledním jednání 14. prosince byl dohodnut zkušební zákaz průjezdu nákladní dopravy Lázeňskou ulicí. Omezení dopravy by mělo být od března 2008 na 6 měsíců a poté budou vyhodnoceny jeho dopady. Přítomní se zároveň shodli na nutnosti urychlit práce na přípravě výstavby obchvatu města. Náměstek hejtmána p. Petr Kuřík informoval, že zastupitelstvo kraje schválilo jako jednu ze svých priorit v oblasti dopravy výstavbu obchvatu města Lázně Bělohrad, na kterou bude po vydání územního rozhodnutí žádat o dotaci z fondů EU.

Na minulém zasedání zastupitelstva jste projednávali zprávu o činnosti Městské policie Nová Paka v L. Bělohradě. Můžete napsat více informací?

S Městskou policií Nová Paka máme uzavřenou smlouvu na kontrolu dodržování pravidel silničního provozu na území města Lázně Bělohrad. Od 1. 11. 2006 do 13. 9. 2007 její příslušníci uskutečnili do Bělohradu 13 výjezdů, z toho 2 se týkaly řízení dopravy při sportovních a kulturních akcích. Při těchto výjezdech řešili příslušníci MP 158 přestupků a na pokutách vybrali 103 300 Kč. Přitom např. při porušení některých pravidel (zákazy stání a zastavení, stání na chodnících, zákazy vjezdu) se nejprve snaží vyřešit situaci domluvou. U kontroly dodržování povolené rychlosti zase nechávají dle domluvy určitou toleranci. Naší snahou je, aby činnost MP v našem městě měla především preventivní charakter.

V minulém čísle BL jste psal o obchvatu města. Je jasné, že dopravní situaci ve městě bude nutné do budoucna řešit. Proč nám ale lžete a nenapíšete pravdu, že v územním plánu města jste měli pouze obchat kolem lázní a pak jste chtěli svést veškerou dopravu navždy na náměstí?

Bohužel pravdu nemáte vy. Jak v současném územním plánu města, tak ve všech minulých byl vždy řešen celý obchvat města ve směru východ - západ od

Dnešní stav domu č. 28. Budoucí městský úřad.

Miletína na Jičín. Platný územní plán byl schválen v roce 2002 a je v něm zařazen obchvat města od příjezdu od Miletína přes Prostřední Novou Ves ke Kotykovu rybníku. Nyní provádíme změnu tohoto územního plánu, která spočívá v tom, že chceme ještě řešit odklonění dopravy ve směru na Hořice kolem nádraží a k Aluconu. Tato změna by měla přinést zklidnění dopravy v Komenského ulici u základní školy, hřbitova a v Dolní Nové Vsi a zároveň zpřístupnit pozemky v Dolní Nové Vsi, kde by vznikly lokality pro bydlení mezi současnou zástavbou a obchvatem a pro drobnou výrobu a služby mezi obchvatem a železniční tratí. V roce 2003 investor stavby obchvatu, kterým je Správa a údržba silnic Královéhradeckého kraje, navrhl řešit stavbu ve dvou etapách, kdy nejprve by byla vybudována část od Miletína na Prostřední Novou Ves a na ni by navazovala část od Prostřední Nové Vsi ke Kotykovu rybníku. Rozhodně není pravda, že by se uskutečnila pouze první etapa a pak by byla doprava navždy svedena na náměstí. Zastupitelstvo města přece nebude prosazovat řešení, které by bylo proti občanům města. Navíc chceme přeložkou silnice vyřešit také dopravní situaci kolem mateřské školy, která je možná vážnější než u lázní.

V minulém čísle BL jste informoval o integrovaném projektu „Zlepšení kvality života pro obyvatele města Lázně Bělohrad“. Co konkrétně zahrnuje?

Původně tento projekt zahrnoval opravu řady komunikací ve městě, Památníku K. V. Raise, autobusového nádraží a výstavbu skateparku. Po konzultaci na Úřadu Regionální rady NUTS II severovýchod jsme projekt upravili tak, že nyní zahrnuje rekonstrukci domu č.p. 28 na náměstí K. V. Raise na sídlo městského úřadu, rekonstrukci Památníku K. V. Raise, výstavbu dětského hřiště na sídlišti a kompletní rekonstrukci ulic Masarykovy, Nádražní, Zámecké a Václavské a úpravy náměstí K. V. Raise včetně pře-

stavby autobusového nádraží. Celkové náklady včetně DPH jsou odhadnuty na cca 83 milionů Kč, z toho 85 % by měla být pokryta dotacemi z fondů EU (regionální operační program NUTS II), 7,5 % by měl kofinancovat Královéhradecký kraj a 7,5 % (cca 6,2 mil. Kč) město Lázně Bělohrad. O dotaci musíme požádat do 21. března 2008 a o tom, zda ji obdržíme, bychom měli obdržet informaci v červnu 2008. Koncem prosince při prezentaci a další konzultaci tohoto projektu nám bylo doporučeno vyřadit i rekonstrukci všech výše uvedených ulic. O konkrétní podobě projektu tak budeme ještě jednat na začátku roku 2008.

Zastupitelstvo města informuje

Na veřejném zasedání dne 19. prosince 2007 v konferenčním sále hotelu Anna Marie zastupitelstvo města schválilo prodej pozemků, půjčku Sdružení členů a přátel FS Hořeňák, rozpočtové opatření č. 4/2007 a rozpočet města na rok 2008. Rozpočet města byl schválen jako vyrovnaný ve výši 47,8 milionu Kč. Poté zastupitelé přijali informaci o integrovaném projektu „Zlepšení kvality života pro obyvatele města“, o jednáních o budoucím využití zámku a o uzavírce Lázeňské ulice pro nákladní dopravu a schválili termíny zasedání rady a zastupitelstva města pro rok 2008, hospodaření města za rok 2006 s výhradami, smlouvy s firmou Multiaqua na projektovou dokumentaci kanalizace a vodovodu v Brtvi, smlouvy o zřízení věcného břemene, smlouvy se SÚS týkající se vstupu do pozemků a cenu vodného ve Hřídenci a v Uhlířích ve výši 20,- Kč/m³. Na závěr vyslechli zprávy finančního a kontrolního výboru a vyslovili poděkování ing. Šlesingrovi za jeho sedmnáctileté působení ve funkci vedoucího stavebního úřadu.

Pavel Šubr, foto: Ladislav Stuchlík

Hodnocení roku 2007

Vážení spoluobčané,

uběhl další rok, a tak se jako už tradičně pokusím v prvním čísle Bělohradských listů provést jeho zhodnocení. V minulosti jsem většinou na první místo hodnocení zařazoval přehled uskutečněných investičních akcí či rozebíral výsledky voleb. Za rok 2007 ale považuji za nejvýznamnější událost v našem městě **návštěvu prezidenta republiky Václava Klause s manželkou Livíí Klausovou**. Pan prezident navštívil naše město 11. dubna v rámci tří denní návštěvy Královéhradeckého kraje a šlo o první oficiální návštěvu prezidenta republiky v našem městě. Setkání s občany proběhlo před hotelem Anna Marie, poté následovala autogramiáda a setkání se zastupitelstvem města a vedením lázní v hotelu Anna Marie. Panu prezidentovi se u nás líbilo a vyslovil i přání, že by si v lázních rád odpočinul a strávil zde několik dnů.

V průběhu roku jsme vydali nové **propagační materiály města**, na které jsme získali dotaci z EU, jež pokryla 80 % nákladů. Materiály tvoří brožurky Vítejte v Lázních Bělohradě od Mileny Černé, Průvodce městem a historií (autor Zdeněk Prchal) a Putování Raisovým krajem (autor Lubomír Hoška), které doplňuje mapa města, průvodce městem, vycházky do okolí města, cyklistické výlety do okolí a sada pohlednic. Tímto bych chtěl poděkovat všem autorům, kteří se na přípravě materiálů podíleli.

V loňském roce se díky státní dotaci a uvolnění prostředků z rozpočtu města splnil dlouholetý sen bělohradských dobrovolných hasičů, když získali **novou cisternu MAN** v hodnotě téměř 5 milionů Kč. Cisterna by měla sloužit při ochraně životů a majetku občanů nejen při požárech, ale i při povodních, haváriích, apod.

Dokončeny byly také některé investiční akce zahájené v minulých letech - **kanalizace v Prostřední Nové Vsi** (úpravy povrchů, přípojky, kanalizace v ulici U Kačirků a v „Mandžusku“), **tenisová hala v Bažantnici** (zahájení provozu v únoru 2007), **úpravy Komenského ulice** (přechody pro chodce, veřejné osvětlení, schodiště u Fričova muzea) a **veřejné osvětlení** v ulicích kpt. Jaroše a Bezručově. Dokončena též byla **výstavba nového bytu v domě č. p. 20** na náměstí K. V. Raise, **rekonstrukce kanalizace U Lva**, **oprava chodníků v Harantově ulici** či **zpevnění odstavné plochy** u sportoviště v Bažantnici.

Lednový orkán Kyrill způsobil městu značnou **škodu na objektu v dětském táboře U Lva**. Hned v jarních měsících jsme museli zrekonstruovat střechu a díky pojistnému plnění dokončíme opravu objektu v příštím roce.

Bohužel se nám nepodařilo otevřít hodně očekávaný **sběrný dvůr**. Teprve koncem roku jsme podepsali smlouvu s ÚPZSVM na odkoupení pozemku a na jaře 2008 ještě musíme dorešit nepropustnost plochy ve sběrném dvoře.

V průběhu roku měla být také zahájena akce „**Čistá Cidlina**“, která řeší odkanalizování měst a obcí na řece Cidlině a jejich přítocích. V Lázních Bělohradě jde o odkanalizování Prostřední a Horní Nové Vsi a Lánů a intenzifikaci ČOV. Investorem akce je Vodohospodářská a obchodní společnost, a.s. Jičín a akce bude provedena převážně z prostředků EU. Až na podzim 2007 bylo ukončeno výběrové řízení na dodavatele, akce bude zahájena na jaře 2008 a musí být dokončena do konce roku 2009.

V průběhu roku jsme připravovali podklady pro žádosti o dotace z fondů EU na **vodovod a kanalizaci v Brtvi** a rekonstrukci zámku. U vodovodu a kanalizace v Brtvi máme veškeré podklady připraveny, ale žádost o dotaci jsme v první výzvě nemohli podat, neboť jsme nesplňovali podmínky. O dotaci požádáme ve druhé výzvě na jaře 2008. U **rekonstrukce zámku** nakonec zastupitelstvo města rozhodlo o zastavení příprav prací a jedná o vytvoření společného podniku, dlouhodobém pronájmu nebo prodeji zámku. Místo rekonstrukce zámku zastupitelstvo města rozhodlo o přípravě projektu nazvaného „**Zlepšení kvality života pro obyvatele města Lázně Bělohrad**“. Bližší informace o něm uvádím v rubrice „Starosta odpovídá“. Vzhledem k tomu, že dotace z EU budou do České republiky přicházet pouze do roku 2013, musíme se pokusit uspět při jejich získávání a akce zrealizovat i za cenu určitého zadlužení města.

Podobná situace je u **obchvatu města**, o kterém se intenzivně diskutuje

už několik let a uvažuje již několik generací. Možnosti řešení obchvatu posuzovali v roce 2007 odborníci, kteří doporučili řešit obchvat tak, jak je navržen v územním plánu města z roku 2002. Ve změně územního plánu města pouze doplňujeme řešení dopravy ve směru na Hořice. Diskuse o potřebě obchvatu města vyvolal i návrh uzavírky Lázeňské ulice z důvodu překračování normou hluku v areálu lázní. Na jednání 14. prosince bylo nakonec rozhodnuto o zkušební uzavěrce Lázeňské ulice pro nákladní dopravu.

V průběhu roku jsme **prodali bývalou školu u Uhlířích a dům č.p. 196** na Jiráskově nábřeží. Tyto objekty dlouhodobě chátraly a město pro ně nemělo využití. Podobně byly prodány i **zbývající stavební parcely** v lokalitě U Lva a v Brtvi.

V létě se mě hodně spoluobčanů dotazovalo na situaci kolem **Středního odborného učiliště**. Odbor školství krajského úřadu navrhol sloučit SOU se Střední zemědělskou školou v Hořicích a s Vyšší odbornou školou v Hořicích a obory služeb převést do SOU v Nové Pace. Tento akt by do budoucna zřejmě znamenal ukončení činnosti SOU v L. Bělohradě. Krajské zastupitelstvo nakonec tento bod vůbec neprojednávalo, neboť předkladatel ho po řadě jednání stáhl z programu veřejného zasedání.

Ve druhé polovině roku 2007 zahájily **Anenské slatinné lázně a.s.** práce na výstavbě nového **lázeňského resortu „Strom života“** u Pardoubku. Jde o jednu z největších investičních akcí ve městě za poslední roky a věřím, že přispěje k dalšímu rozvoji nejen lázeňství, ale i celého města.

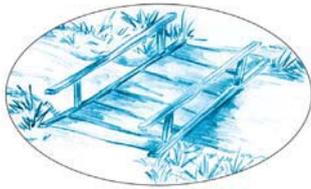
Tradičně bohatý byl **kulturní a sportovní život** ve městě. Bohužel návštěvnost některých kulturních akcí (koncert skupiny Buty, atd.) nebyla příliš vysoká, takže město musí kulturu výrazně dotovat. Jako úspěšné se ukázalo **omezení provozu kina**, kdy jsou promítány cca 2 filmy měsíčně. Většinou jde o úspěšné filmy, takže se značně zvýšil průměrný počet diváků. Neklesá ani počet čtenářů **Bělohradských listů**, kterých nyní prodáváme zhruba 1 100 kusů u každého čísla. Dnešní vydání je navíc jubilejní, neboť jde o **padesáté číslo** od obnovení vydávání bělohradského zpravodaje v roce 2001.

Před několika dny schválili zastupitelé **rozpočet města pro rok 2008**. Bohužel jsme do něho nemohli zařadit investiční akci dokončení tenisové haly, neboť jsme na ni nezískali dotaci ze státního rozpočtu. O případných dalších investičních akcích rozhodnou zastupitelé v průběhu roku podle toho, zda na ně získáme dotace.

Závěrem tohoto hodnocení bych chtěl vám, občanům Lázní Bělohradu a všech přilehlých obcí, popřát jménem zastupitelstva města i jménem svým úspěšný rok 2008 prožitý ve zdraví a životní pohodě. Zároveň se těším na další spolupráci s vámi, neboť mnohé vaše podnětné připomínky pomohly mně i celému zastupitelstvu při řešení některých problémů.

Pavel Šubr - prosinec 2007,
foto: Václav Lejdar

Občanské sdružení při ZŠ K. V. Raise v Lázních Bělohradě (OS)

Kdyby se v nadpisu objevila zkratka SRPŠ, určitě by mnohým čtenářům bylo jasnější, o čem tento příspěvek bude pojednávat. V loňském roce se Sdružení rodičů a přátel školy přejmenovalo, aby mohlo zachovat svou právní subjektivitu. Při této zdánlivě „kosmetické úpravě“ došlo k vytvoření nových stanov, na něž navazovaly další formální kroky. To vedlo několik rodičů k zamyšlení o skutečně vykonávané činnosti této organizace.

Dříve: Vybíraly se finanční příspěvky rodičů za jednotlivé žáky školy. Sedmáci dostávali příspěvek na lyžařský výcvik, čtvrtáci na pobyt ve škole v přírodě, úspěšní žáci obdrželi jako odměnu knihu. A dál? Co toto sdružení dělalo mimo hospodaření s penězi? Popřálo se výchovným pracovníkům ke Dni učitelů. Pomohlo při konání školního plesu.

Takže souhrnně vyjádřeno plnilo sdružení převážně funkci jakéhosi specifického bankovního ústavu. Platilo pravidlo: kdo z rodičů dobrovolně příspěvek zaplatil a stal se tak automaticky členem Sdružení, mohl počítat s příspěvkem SRPŠ ve 4. a 7. třídě pro své dítě. Rodič netušil, že je členem nějakého sdružení. V případě, že nezaplatil, jeho dítě nedostalo od SRPŠ nic. Tradovaly se zásady z dřívější doby. Všichni na to byli takto zvyklí.

Dnes: Co tedy my, rodiče, chceme? Jakou smysluplnou činnost by mohlo Sdružení vyvíjet?

Co si přejeme pro své děti a školu, kterou navštěvují? Obecně řečeno to, aby děti rády chodily do školy, aby z ní neměly strach, ale aby jim také nebylo úplně jedno, že tam chodí. Aby se ve škole cítily podle možnosti dobře. Nezávisle na tom, zda patří mezi premianty, či žáky slabé. I žák, v učení podprůměrný, má právo zažívat ve škole

pocit pohody, otevřenosti. Dítě tráví velkou část svého času ve škole. A bude-li jej prožívat ve strachu, velkém napětí, lhostejnosti nebo agresí, nebude jeho start do života obdařen zrovna pozitivními zkušenostmi.

Jak k tomu můžeme přispět?

Pojďme společně my, rodiče spolu s učiteli, více mluvit o našich dětech. Pojďme více diskutovat o tom, co se s nimi děje. Co považují za nespravedlivé, co za skvělé. Pojďme my, rodiče, nabízet učitelům svou pomoc zájmovou nebo profesní. Možná toho budou moci využít v novém rámcovém plánu (viz. článek ředitele školy Jaroslava Jiráka z léta t.r.). Pojďme učitele povzbudit v jejich nelehké práci. A pokud někdo nemůže nabídnout nic z vyjmenovaného, pak může „alespoň“ členským příspěvkem pomoci k uskutečnění nápadů ostatních rodičů. Ten činí přibližně 0,60 Kč na den v kalendářním roce, tedy 200 Kč celkem.

Občanské sdružení při ZŠ K. V. Raise v Lázních Bělohradě začalo vytvářet podmínky pro setkávání žáků, rodičů, učitelů a veřejnosti. Když lidé společně něco tvoří, něco prožívají, něco konají, pak spolu mohou lépe mluvit. Když se lidé vzájemně lépe znají a vzájemně si k sobě vytvoří úctu (rodiče k učitelům a učitelé k rodičům), dokáží bez velkých emocí najít řešení i v situacích těžce řešitelných. Pak pravděpodobně rychleji vymizí v emocích tvořené úsudky o nekompetentnosti učitelů nebo ze strany některých učitelů paušální názor na neschopnost rodičů vychovávat své dítě. Obojí bývá však často projevem bezradnosti a pocitu nepochopení druhou stranou. Proto jsou aktivity Občanského sdružení voleny tak, aby docházelo ke stavění mostu mezi občany a školou.

Ještě krátké vysvětlení k fungování sdružení:

Jeho členem se může stát kterýkoliv občan, starší 18 - ti let, který souhlasí se stanovami OS. O radu nebo pomoc při řešení konfliktních situací mezi rodičem a školou může Občanské sdružení požádat kterýkoliv rodič, jehož dítě navštěvuje ZŠ K. V. Raise v Lázních Bělohradě. I ten, který sám není členem OS. Výbor OS se schází 1x za šest týdnů. Jeho jednání je přístupné všem členům OS. Rozdělování finančních prostředků, tedy i otázka dříve zmíněného lyžařského vý-

cviku, probíhá na valné hromadě, konané 1x ročně.

Máte dojem, že naše plány a nápady jsou smysluplné a že se vyplatí tato investice pro budoucnost našeho města? Pokud ano, obraťte se na předsedkyni OS paní Lenku Hrnčířovou, nám. K. V. Raise 163, Lázně Bělohrad, tel.: 606 792 635.

Zájemci o členství v OS se mohou přihlásit kdykoliv během roku. Zveme Vás i k přečtení internetových stránek, připojených ke stránkám ZŠ. Adresa: www.zslb.cz. Nebo si přečtete novou vývěsku u autobusového nádraží.

Příspěvek zpracovali členové výboru OS pod vedením Lenky Hrnčířové

V Lázních Bělohradě 25. 11. 2007

Eva Mílková, Lenka Hrnčířová,
foto: Michal Hrnčíř a archiv ZŠ

Bylo nebylo aneb nové pověsti bělohradské

Sázka

Dnes už nikdo neví, kdy ani kde začal příběh, který vám chci vyprávět. Proto se musíme spokojit pouze s domněnkou, že se jeho začátek začal odehrávat v některé z bělohradských hospod někdy po roce 1886. Dejme tomu, že to bylo některou neděli dopoledne, kdy po ranní pobožnosti odešly ženy domů k plotně, zatímco jejich vážené poloviny odkráčely do své oblíbené hospody, aby zde dostály společenské povinnosti, a zároveň si tak zpříjemnily čekání na nedělní oběd.

Tedy onu neděli se stejně jako jindy sešli u jednoho stolu tito tři pánové: bývalý starosta Karel Březina, lékárník František Černoch a obchodník Jindřich Pižl. Řeči probíhaly jako obvykle a nic nenavštěvovalo tomu, že by se mělo stát něco význačného. Pak se ale řeč stočila na nově založené lázně a lázeňský ruch, jenž začínal město opanovávat. A právě tehdy padla osudová slova: „Pánové, naše město musí reprezentovat, no a proto jsem se rozhodl, že postavím nejhezčí rohový dům v Bělohradě.“ Rukavice byla hozena. „Myslíte? A co když nejhezčí dům postavím já?“ zněla odpověď. „Samozřejmě, ale až po mně!“ nenechal se zahanbit ani třetí přísedící.

Od tohoto hovoru neuběhlo v Javorce ani moc vody, když se stavbou započal pan Pižl. Jeho úloha byla o něco jednodušší, neboť nemusel začít stavět

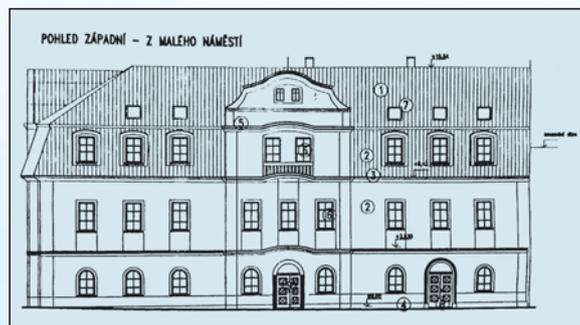

od základů, nýbrž začal rozšiřovat dům již stávající. Zvolil pro něho tvar antického pavilonu, a protože měl slabost pro umění a literaturu, zdobily jeho dům krom antických prvků i hlavičky J. Jungmanna, F. Palackého, J. K. Tyla a K. H. Borovského.

O něco později, v roce 1896, začal se stavbou František Černoch. Na rozdíl od Pižlova přízemního domu nechal stavitelem V. Klečkou postavit dům dvoupatrový. Na jméno domu „U české koruny“ upozorňovalo kolemjdoucí i domovní znamení nad vchodem do lékárny, svatováclavská koruna.

V roce 1903 se pustil do stavby i Karel Březina. Jím postavený poschodový dům zdobený arkýři, dostal jméno „Březohrádek“.

Odehrál-li se tento příběh tak, jak jsem vám jej vylíčil, a kdo sázku vyhrál, těžko dnes říct. Jisté je jen to, že domy stojí. Ten Černochův po důkladné opravě můžeme vidět takřka v takové podobě, v jaké byl postaven. Březohrádek byl, tuším v sedmdesátých letech, opravován a této opravě padla za oběť většina toho, čím měl sázku vyhrát. I Pižlův dům byl někdy v té době opravován, a to tak, že fasáda byla nešťastně přestříkána březolitem. Aby toho nebylo málo, při asfaltování tehdy Raisova, dnes Malého náměstí, se okolní terén zdvihl, a tak je dům dnes jakoby utopen. V současné době je dům opět opravován, a tak můžeme jen doufat, že se za čas znovu zaskví alespoň částečně ve své původní krásě.

Dnešní návrh přestavby Pižlova domu panem Grohem

PS: Ještě dříve, nežli jsem stačil odnést tento článek do redakce, se v jednom z rozbitých oken kdysi Pižlova domu objevilo OZNÁMENÍ – Zahájení územního řízení a pozvání k veřejnému ústnímu jednání. Součástí oznámení je i seznámení s podobou zamýšlené přestavby. Z nákresu budoucí podoby můžeme vidět, že přestavba pohltí prakticky celou jeho původní podobu. A tak onu „původní krásu“ budeme moci v budoucnosti vidět zřejmě už jen na starých pohlednicích Bělohradu.

Jiří Hanuš, foto: archiv

O životě s paní Dřízhalovou

Anna a Stanislav Dřízhalovi

Jaký je recept na dlouhověkost? Jak žít, abychom až do pozdního stáří byli soběstační?

Možná, že odpověď na některou z těchto otázek nám napoví rozhovor s nejstarší občankou našeho města, paní Annou Dřízhalovou. Paní Anna pochází ze Sobčic, kde se v roce 1911 narodila manželům Karešovým jako třetí potomek po bratrovi a sestře. Brzy poté, kdy se seznámila s mladým dentistou Stanislavem Dřízhaelem, který v té době ordinoval v nedalekých Chomuticích, věděla, že její místo bude po jeho boku - v životě i v práci.

Manželé Dřízhalovi se odstěhovali do Prahy, kde si zařídili ordinaci. Paní Dřízhalová vzpomíná na velmi početnou klientelu a na ordinace až do pozdních večerních hodin. Válka skončila a rodina se přestěhovala do Bělohradu. Zde stejně jako předtím pracovala paní Anna jako sestra v manželově ordinaci. Tu si zařídili na Malém náměstí v domě, kde bydleli.

Přišel únor 1948. Všechno zařízení ordinace jim bylo zabaveno a odvezeno. Se svým majetkem se setkali poté, kdy jim byla nabídnuta ordinace ve vile zabavené rodině Jínově. Se vším se shledali, ale už to nebylo jejich. Když bylo třeba uvolnit místo sestry v zubní ordinaci, přešla paní Dřízhalová do lázní, kde pracovala jako laborantka 31 let, do svých 71 roků. Byla zde velmi spokojená a stále ráda vzpomíná na kolektiv, ve kterém pracovala.

Někteří ze starších občanů si jistě vzpomenou na přátelskou atmosféru Dřízhalovy ordinace, kdy rozhovory o výsledcích ve fotbale, hokeji a tenise předcházely často bolestivým zákrokům na zubařském křesle. Pan dentista byl velký sportovní fanďa a nebylo by neděle, kdy by nepřišel fandit místním fotbalistům. Jeho žena na svého manžela stále s láskou vzpomíná jako na člověka laskavého, moudrého a starostlivého otce rodiny.

Syn Ivo a dcera Stanislava se manželům Dřízhalovým narodili za války v Praze. Dětství a mládí však prožili v Bělohradě. Oba si zvolili povolání po rodičích ve zdravotnictví. Dcera Stanislava je zdravotní sestrou. Doc. MUDr. Ivo Dřízhal se stal špičkovým odborníkem ve stomatologii. Za své životní partnery si oba zvolili lékaře - jak jinak?

Paní Dřízhalová nyní ve svých 96 letech žije sama ve svém bytě, ale není opuštěná. Pravidelné denní telefonáty obou dětí je ujišťují o tom, že je vše v pořádku. A kdyby bylo třeba pomoci? Jsou tu dobré duše v sousedství: Především je to paní Marie Tomášková a paní Marie Anýžová, které jsou ochotny vždy pomoci. Paní Dřízhalová jim i touto cestou vyslovuje svoje poděkování. A pro nás ostatní občany jsou tyto ženy zajisté dobrým příkladem.

Paní Anna dnes

Vystavené obrázky „za sklem“ celé své rodiny, dětí, vnuků i pravnuček dosvědčují, že jejich maminka a babička je obklopena láskou a porozuměním, které ona sama jim dokáže bohatě oplácet. Již teď se paní Anna těší, jak na Vánoce upeče pravnučce její oblíbené sněhové pusinky. „Ale letos už toho cukroví nebude péct tolik jako dřív, snad jen 10 druhů!“ Sobě si stále stačí uvařit to, na co má právě chuť. Nic ji nebolí, ráda poslouchá radio, i na pěkný pořad v televizi se ráda podívá, čte noviny a časopisy, už jen krátké texty. Nezapývá se myšlenkami nad nepravostmi tohoto světa, má ráda dobré lidi a dlouhověkost prý má v genech. O svém životě říká:

„Prožila jsem krásný život...“

Příjemný rozhovor proběhl za slunečného listopadového dne roku 2007.

Hana Friedrichová, foto: archiv, L. Stuchlík

S manželem v Praze

Řeč kamenů

Lidská paměť je vrtkavá. Není-li podepřena písemnými záznamy, stěží dosáhne za hranice několika generací. Jinak je tomu s kameny. S vážností přijímají svěřená poselství a věrně je předávají po celá staletí.

Na Bělohradsku je rozeseto mnoho smírčích křížů. Na mapě míst „svatých a kletých“ označují dějiště dávných tragédií, vražd, neštěstí. Zajímavé je, že naši předkové nepovažovali za nutné zvěčnit podobně místa mimořádně radostných událostí – zde si podali ruce ke smíru dva sousedé a ukončili tak dávné sváry dvou gruntů, zde se zaslíbili Honzík s Vendulkou na celý život...

Na návších obcí i u silnic postavily předchozí generace četné kříže. Jejich kamenné podstavce hovoří písmeny sice ozdobnými, ale řečí pro nás dnes většinou nesrozumitelnou, latinou. Jen ty novější nám sdělují svůj původ -

*„Leta Paně 1755 dne 9. Octobris
ty božij muka s pomocy božy
z nákladu počestné obce vidonské
postaweny gsau.“*

I posláni – „Pojďte ke mně všickni, kteří pracujete a obtíženi jste, já vás občerstvím.“

Kříže byly zhotovovány nejen nákladem obcí – „1839 postaven přispěním všech osadníků wřesnických“, ale i jednotlivých rolníků. Nechávali je postavit u svého pole z vděčnosti za úrodu a s prosbou o Boží ochranu tak, jak to udělal Jan Lhota u silnice z Miletína na Bělohrad.

Všechny tyto kříže dnes churaví, jsou poznamenané časem. Čekají na pomocnou ruku těch, kdo se jich ujmou, aby přinesly poselství víry a lásky i našim potomkům. Důležitým zdrojem informací o povaze regionu jsou náhrobní kameny. Bělohradský hřbitov vydává krásou sochařských výtvorů svědectví o estetickém cítění našich předků i o blízkosti hořické sochařské školy. Mluva kamenů je však skoupá. Nemáme tu rozšafná veršování, jaká skládal svým osadníkům albrechtický farář Vít Cíza:

*„V počestnosti zestaralý spočívá zde žebráček,
z jmění svým pozůstalým nezanechal za máček.
Hořce plakal, když ponejprv vyšel sobě na žebr,
mělť jest oči zčervenale jako barva cinobr.
Těžký bol mám, že já musím lidské práhy vytloukat,
štěkót psů a odbývání zatvrzelců poslouchat.
Že jsi na mě, milý Bože, zde žebrati dopustil,
prosím Tebe ponížene, bys mě tam neopustil!“*

Nejblíže tomuto stylu má zdejší svědectví o věrnosti selským rodům:

*„Naše teta prateta,
jež sebe nedbala a jen rod svůj znala,
oň starala se, jemu lásku dala,
odšedši ku shledání s těmi, které milovala,
žehnána těmi, jež zde zanechala.“*

Klenotem bělohradského hřbitova jsou krásné verše K. V. Raise. Ten na svých procházkách do okolí zašel rád i do Hořic, často s dětmi. Svě rodiče velmi miloval a po jejich smrti to bylo pro něho smutné putování k sochaři Vejsovi objednat pomník. Často se pak u něho stavoval, sedával pod hrušní, naslouchal zpěvu ptáček a pozoroval práci sochaře. Na zpáteční cestu se pak posilnil v hospůdce jednou sklenicí a cigaretou.

Nejprve napsal svým rodičům na náhrobní kámen jen čtyři veršičky:

*„Dvě hlavy dobré leží tady v hrobě,
dvě srdce, hodná, světlé paměti -
jim bylo blahem odpirati sobě
a všecko z lásky dáti pro děti.“*

Když byly verše vytesány do kamene, zdálo se Raisovi, že nejsou umístěny symetricky, a tak připsal druhé čtyřverší:

*„Jsou opět spolu, jako byly v žití,
a známé zvony jim tu budou hrát -
kež drahým duším světlo věčné svítí
a Bůh jim oplat' všecko nastokrát!“*

Teprve pak byl hodný a vděčný syn spokojen. Naši předkové dovedli být vděční a děkovat je stále za co i dnes, třeba jen za milý úsměv, za dobré slovo. Vždyť vděčnost je vlastnost z nejkrásnějších a cena stoupá s její vzácností. Pochopíme to, když budeme pozorněji naslouchat tiché řeči kamenů.

Antonie Vanišová, foto: Ladislav Stuchlík

Mateřské centrum Lázně Bělohrad

Občanské sdružení ŽEN-SEN úspěšně rozběhlo v listopadu činnost Mateřského centra. Rodiče s předškolními dětmi se tak mají možnost setkávat každou středu a příjemně strávit dopoledne. Pro svou činnost jsme také obdrželi příspěvek od města ve výši 5.000,- Kč, z kterého chceme pořídit především velkoformátové hračky (např. klouzačka, tunel, velké molitanové kostky apod.).

Všechny občany a žáky základní školy jsme pak oslovili s prosbou o pomoc při snaze vybavit centrum hračkami a výtvarnými potřebami. Pokud jste to nestihli a chcete stále přispět zachovalou hračkou nebo pastelkami, kontaktujte nás prosím na www.zen-sen.eu nebo tel. 737 405 792.

Program Mateřského centra:

Setkáváme se **každou středu od 9.00 do 11.00 hodin** v prostorách **družiny Základní školy K. V. Raise.**

- 30. 1. - šikulky - barvy na sklo
- 6. 2. - jarní prázdniny - MC není
- 13. 2. - volná hra
- 20. 2. - šikulky - práce s keramickou hlinou
- 27. 2. - volná hra
- 5. 3. - šikulky - velikonoční tvoření
- 12. 3. - volná hra
- 19. 3. - šikulky - velikonoční tvoření
- 26. 3. - volná hra

V průběhu února také chystáme víkendový pobyt pro rodiče s dětmi se zajímavými přednáškami a aktivitami. Bude vytvořeno zázemí a zajištěno hlídání dětí, strava a ubytování, dle podmínek také školička lyžování či náhradní program.

Hana Tomanová,
foto: autorka

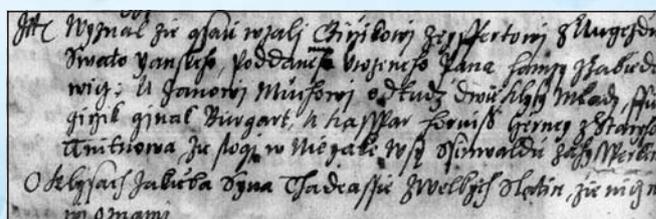
Zejfart nejstarší příjmení Bělohradska

Etymologové tvrdí, že příjmení Zejfart je německého původu a že vzniklo odvozením od křesťanského jména Siegfried. Kdo ví? Prokazatelné však je, že toto příjmení nosil zámožný sedlák Jiřík Zejfart ze Svatojanského Újezda již před válkou třicetiletou, že první zmínka o něm je z roku 1613 a že se bez přerušení zachovalo do současnosti. Je tak vůbec nejstarším příjmením Bělohradska.

Jan Zejfart

Tak jako nyní party zlodějů kradou drahá auta a se ziskem je převážejí na Ukrajinu, tak tehdy party tehdejších lapků kradli koně a převáděli je přes Krkonoše do „Sliska k Hišperku“ (dnes Jelení Hora za Sněžkou v Polsku). Zlodějina se tehdy nevyplácela a partu kolem Václava Fikara ze „Starého Trutnova“ v r. 1613 ve Dvoře Králové chytily, právem útrpným vyslyšali, výpovědi ve Smolné knize zaznamenali a delikventy jistě i popravili. Darebáci okrádali spíše zámožné sedláky, protože tehdy koně vlastnil skutečně jen zámožný sedlák, ale jinak kradli na různých místech od Nymburka po Dvůr. Mimo jiné i ve Svatojanském Újezdě, kde ukradli sedláku Jiříku Zejfartovi a Janu Muchovi dvě mladé klisny a další dvě klisny v Brtvi sedláku Janu Vlčkovi. Příjmení Mucha a Vlček na Bělohradsku dávno vymizelo, příjmení Zejfart však nezaniklo a přes kdysi selskou usedlost čp. 49 na H. N. Vsi pod Skleněným vrchem se nacházející se rozšířilo na Bukovinu, na Javoří, do Brtve a jinam. I moje babička byla Zejfartová z P. N. Vsi čp. 15.

Výpis z Královédvorské smolné knihy. První zmínka o Zejfartovi.

Řady Zejfartů v průběhu času prořídly, ale přesto se příjmení udrželo do současnosti. A tak dnes osmašedesátiletý Jan Zejfart, který bydlí pod Malým náměstím v Lázních Bělohradě, je posledním přímým potomkem kdysi velice rozvětveného rodu Zejfartů, jehož příslušníci na Bělohradsku rolničili, ševcovali, hodinařili, pekařili či jinak se živili a bez přerušení po dobu delší čtyř set let spolu s našimi předky žili.

Jenku - mnoho zdraví!

Josef Špůr, foto: Václav Lejdar

Erb Schaffgotschů

V kamenných zdech bělohradského zámku se skrývá bohatá historie, spojená i s rodem Schaffgotschů.

Za dávných časů pásł ovčák stádo oveček. Náhle přiletěla orlice, mžikem se vrhla na nejhezčí jehňátko a odnesla je v drápech. Ovčák se velice ulekl, věděl, že ho pán nepochválí, a také mu bylo líto ovečky. Umínil si tedy, že si bude dávat dobrý pozor na smělého dravce. Hlídal, ale opět neuhlídal; zakrátko zase zašuměly nad stádem perutě mohutného ptáka, který si odnesl jako kořist druhé jehňátko. Pastýř div neplakal, vždyť už poprvé mu nevěřili, že by jehně odnesl orel.

„Počkej, však já na tebe vyzraju,“ řekl si a zahnal ovečky do ohrady. Jedno jehňátko přivázal k osamělému stromu a sám se ukryl, dobře ozbrojen, za blízké husté křoví. Nečekal dlouho. Vysoko pod samými oblaky zpozoroval tmavý bod, ten rychle rostl a už byl dravec tu a vrhl se na ubohé jehně. Vtom ale vyrazil pasák z houštiny a pustil se do těžkého zápasu o malou ovečku. Bojoval statečně, musel se dobře bránit, protože zdatná orlice se mu snažila vyklovat oči. Konečně ale přece zvítězil.

Celý ten zápas měl náhodného svědka. Ten dobře věděl, že ovčák nemůže hned běžet s mrtvou orlicí k pánovi, musí přece napást ovečky, které už v ohradě bečely hladem, a před večerem je musí podojit. A tak udělal nepěkný kousek. Vkradl se do pastýřovy salaše, popadl mrtvého ptáka a odnesl ho na hrad pánovi. Vychloubal se, že sám zabil orlici, a hned nastavil ruku pro velkou odměnu. Tu dostal, ale musel ji brzy vrátit, protože ovčák dokázal pravdu tím, že měl na rozdrásaných rukou stopy dravčí krve. Na světlých nohavicích z domácího sukna byly otisky, rudé prouhy, jak si o ně otíral ruce.

Ten pastýř byl prý praotcem rodu hrabat ze Schaffgotschů, kteří se jmenovali původně Schäfrové. Ve znaku měli orlici, jak napadá jehně, a v rozích erbu rudé pásy. Později se jeden z nich, jménem Gotsche (Gothard) vyznamenal v bojích

a dlouho se na něho vzpomínalo. Jeho potomci si vážili hrdinovy památky, přidali ke svému jménu jeho a začali se psát Schaffgotschové. Brzy na svůj prostý původ zapomněli a stali se jednou z obávaných vrchností, které sužovaly český lid v 17. a 18. století těžkými robotami. I na to zapomněli, že Jan Oldřich Schaffgotsch ze Semperfrei, zakladatel slezské linie rodu, byl na rozkaz Ferdinanda II. popraven v Řezně 23. června 1635. Byl obžalován ze zrádného spiknutí s Albrechtem z Valdštejna a odsouzen, ačkoliv mu vina nebyla prokázána.

Když v Bělohradě zemřel 31. října 1724 Berthold Vilém, hrabě z Valdštejna, zdědila panství jeho neteř Marie Alžběta z Valdštejna. Provdala se za Jana Arnošta Schaffgotsche, presidenta nad apelacemi a potomního nejvyššího purkrabí království Českého. Ten dokončil výstavbu zámku a na jeho průčelí dal svůj erb. Jeho hrdá paní byla však zlá, týrala své poddané, proto ji lid nenáviděl. Svou marnotratností panství velmi zadlužila. Manželé zemřeli brzy po sobě, Jan Arnošt r. 1747 v Nechanicích, Marie Alžběta r. 1748 v Praze. Její mrtvé tělo bylo převezeno do Bělohradu a vystaveno v zámecké kapli. Při náhlé bouři uhořel do věže kaple blesk a to zavdalo mezi lidmi příčinu k domněnkám, že se Bůh na zlou a nemilosrdnou hraběnku rozhněval a čert její duši odnesl.

Orlice před zámkem

Nejstarší syn, komoří Josef Vilibald Schaffgotsch, podědil krutou povahu po matce. Jako dědic panství bil nelítostně bez příčiny své poddané. Přisvojoval si selské lesy a říkával prý: „Chlape, kdyby ti lesní strom třeba na nose vyrostl, patří mně!“ Zemřel na bělohradském zámku 8. ledna 1772, raně mrtvicí.

Zadlužené panství zdědil jeho syn Jan Berthold Schaffgotsch. I ten byl špatným hospodářem, dluhy rostly a obrat nastal teprve r. 1784 jeho sňatkem s dívkou z měšťanské rodiny. Peckovský děkan s nimi zajel do Vídně a císař Josef II. vyřešil situaci tak, že povýšil nevěstu do šlechtického stavu. Antonie Studničková, zvyklá hospodařit svému strýci na peckovské faře, byla nejen hodná, ale i skromná a šetrná. Dařilo se jí pomalu uplácet tíživé dluhy, až se z nich panství postupně dostalo. Měli spolu šest dětí – Jana, Barboru, která jako její sestřička Nepomucena zemřela maličká, Annu, provdanou za nadporučíka svob. pána Szepessiho (zemřela 1807), Josefu, provdanou hraběnkou Aichelburgovou (zemřela 1829) a Antonii. Komoří a rada Jan Berthold zesnul r. 1806. Za dědice určil syna Jana, ale ten zemřel r. 1807 jako patnáctiletý na spálu.

Hraběnka Antonie Schaffgotschová vedla dál úspěšně panství až do své smrti r. 1824. Dědickým podílem ho předala dceři Antonii, která se provdala za Antonína, barona ze Stillfriedů. Po smrti manžela r. 1841 spravovala ještě

Znak Schaffgotschů na Špejcharu

Znak Schaffgotschů na průčelí zámku

dva roky bělohradské panství a pak je prodala svému švagrovi Alfonsu z Aichelburgu a Greifensteinu za 520 000 zlatých.

Jan Berthold žil ještě dlouho i se svou manželkou v dobré paměti lidu. V té době vznikly i nové osady. Jan Arnošt Schaffgotsch založil ves Ernestdörfel u Bukoviny, nynější Arnoštov, a přivedl tam německé osadníky.

Tak míjel čas nad erbem Schaffgotschů a obrátil další stránku v historii bělohradského zámku.

Za Schaffgotschů se tradovalo

Na bělohradskou faru přiběhl jednou ševcovský tovaryš Hanuš s tím, že se mu ukázal zemřelý baron a prosil ho o vykonání pouti do Vambeřic a mše za jeho duši. Zjevení se opakovalo a vyděšený tovaryš se už bál spát na půdě. Ale baron se mu zjevil i ve světnici v přítomnosti mistrové se slovy: „moje tělo mělo velikou slávu, ale moje duše je ubohá.“ Znovu prosil úpěnlivě, aby šel tovaryš do Vambeřic. Z jeho zjevu vál prý takový vítr, že sfoukl svíčku na stole. Smutně řekl: „Neopovrhuj mou duší!“ Farář se tedy vydal s Hanušem za hraběnkou, která byla v té době na Nových Zámčích u Hostinného. Přijala je, vyslechla, faráře pozvala k obědu, tovaryše ke stolu do čeledníků, ale peníze na cestu do Vambeřic a na mše nedala.

Po návratu do Bělohradu se mistr Lánský a farář složili, každý dal dva zlaté a tovaryš se začátkem září vypravil na pouť. Vyprávěl pak, že se mu baron znovu zjevil, ale už ve světlém rouchu, a že mu děkoval.

V říjnu byl milý tovaryš na faře znovu, baron žádá o novou pouť. Nemá prý chtít na nikom příspěvek, dobří lidé že mu peníze dají. A opravdu, když cestou vyprávěl o svých zjeveních, našel všude štědré dárce. 13. října putoval tedy znovu do Vambeřic. Farář byl přesvědčen, že tento tichý, zbožný a ctnostný mladík (jak o něm lidé v Bělohradě soudili), má vysvobodit baronovu duši z očistce. Po čase však farář Petera své mínění změnil: „ukázalo se, že to byl zloděj a šibal, kterému se nechtělo sedět na verpánku...“

Bělohradské panstvo se rádo bavilo, a tak jeden ze Schaffgotschů měl na zámku pro obveselení svých hostů hadače. Jednou mu přikázal hádat osud krotkému vlkovi, kterého chovali na zámku jako psa, a ovečce. Hadač rozhodl, že vlk tu ovci sežere. Hrabě se smál a aby mu dokázal, že prorokuje špatně, dal ovci zabít a upéct. Hladoví hosté už seděli v jídelně v očekávání zámeckých lahůdek a vonící skopové pečeně, když přiběhla rozčilená kuchařka. Omlouvala se, že dala upečenou ovci vychladnout do výklenku v síni a vlk si tam na ní pochutnal. Příště se už zámecký pán hadačovi nesmál.

*A. Vanišová (podle L. Mašínové, M. Hrnčířové a F. Petery Rohoznického),
foto: Vladislav Rejchrt, Ladislav Stuchlík*

FRČ

- to je František Černochoch

Pokračování z BL 6/2007

Tak František Černochoch se v roce 2007 zařadil mezi dospělé, tedy ty, jejichž věk začíná sedmičkou. V úvodním vzpomínkovém povídání jsem se zmínil o tom, jak přišel na svět, a uvedl něco málo z jeho dětství. To byl ale jen začátek a to nejdůležitější je na řadě teď. Zbývá napsat, jak se z Franty stal sportovní novinář, redaktor a spisovatel. Jak se nenaplnily taťkovy sny a ten pak byl na syna nesmírně pyšný.

Do života František vykročil ve svých 14ti letech, kdy se stal studentem novopackého gymnázia, tenkrát vlastně jedenáctiletky. A neměl to jednoduché ani on, ani páni profesori, o rodičích ani nemluvě. Jeho totiž více než matematika a marxismus-leninismus přitahovala vývěsní skříň místního Spartaku, na kterou viděl z okna svého pokojíku, rodinný psací stroj, na kterém tajně vyfukával referáty z utkání místních borců, ale i příspěvky do denního tisku. Studijní výsledky pak často byly neuspokojivé a taťnek pak byl nekompromisní. Hausarest byl na denním pořádku a stávalo se také, že poté, co taťnek s maminkou odešli na večerní hokejový zápas, Franta, tajně propuštěn svojí sestřičkou, odcházel později, ale s nalepenými vousy a v přestrojení tak dokonalém, že si jednou dovolil maminku i pozdravit. Nutno

připomenout, že osvětlení přírodních kluzišť byla tehdy na počátku padesátých let velmi populární a večerní hokejová utkání se hrála i několikrát v týdnu.

Léta běžela a den „D“ – maturita byl z ničeho nic tady a Franta říká: „*Očekávání bylo veliké, u mne, u pánů profesorů, ale hlavně doma.*“ Ke všemu ještě co čert nechtěl, den před maturitou, v neděli, se v Nové Pace konala okresní spartakiáda a to byla pro něho veliká šance. Možnost dostat se k mikrofonu, celou akci komentovat a jak dále říká, „*vylepšit si tak trochu svůj, ne zrovna nejlepší kádrový profil.*“ „*Sám pan profesor Cerman osobně mi den před tím řekl: jsem na tebe zvědavý.*“ Jak to dopadlo? Spartakiáda dobře, maturita špatně. Není divu. Franta si totiž o „svatém týdnu“ před maturitou zajel do Jičína na tenisový turnaj. Když to prasklo, otec nelenil, okamžitě nastartoval svoji starou pragovku, vyrazil do Jičína a po celou zpáteční cestu Frantu pohlavkoval. Po prázdninách se tedy dělal reparát, už k všeobecné spokojenosti, a život ležel Frantovi u nohou. I když jako novinář začínal zatím jen v okresním týdeníku Novopacko (Nová Paka byla tehdy okresním městem), s krátkou přestávkou tu byl až do vojny. A ta přestávka? No to mu soudruh Kříž, tajemník MěNV v Lázních Bělohradě, původním povoláním zedník, jednou řekl: „*Měl bys také poznat poctivou dělnickou práci.*“ Nebylo to jen tak, ale řešení se našlo. Místní obětavý sporto-

vec, hokejový obránce a fotbalový brankář, mu řekl: „*Přijď ke mně na zahradu.*“ František Němec byl velký specialista – pěstitel na jiriny a to dokonce na mezinárodní úrovni, autor mnoha nových druhů. Jako takový měl právo a povinnost každý takový nový druh pojmenovat. Nejzajímavější na celé věci je, že v celosvětovém registru čítajícím tisíce druhů těchto krásných květin je jedna, která se jmenuje František Černochoch. Ten v rámci svého „*dělnického nasazení*“ v zahradnictví stejně vykonával jen administrativní práce, protože se tu dá použít ono staré dobré o tom, že vlk se našel a koza zůstala celá.

Jak si Franta vedl v rámci své základní vojenské služby jako dělostřelec v Lešanech u Prahy, mi toho není moc známo, zato ale vím, že ku konci vojny ho zaujal inzerát v deníku Práce tohoto znění: „*Přijmeme redaktora pro rozhlas po drátě v okresním městě Tachově.*“ Poslal přihlášku a v konkurzu zvítězil mezi šesti uchazeči, což rázem změnilo celý jeho život. Nejen že se už nevrátil do rodného Bělohradu, ale stal se v okresním městě Tachově zaměstnancem Domu osvěty, kulturní a společenskou veličinou a nakonec i otcem a hlavou rodiny. Nejprve ale byla v Tachově veselka. Když na svatbu přijela z Bělohradu Frantova rodina, ten se

Frč s prezidentem fotbalového svazu někdejší NSR

Frč s Vladimírem Menšíkem

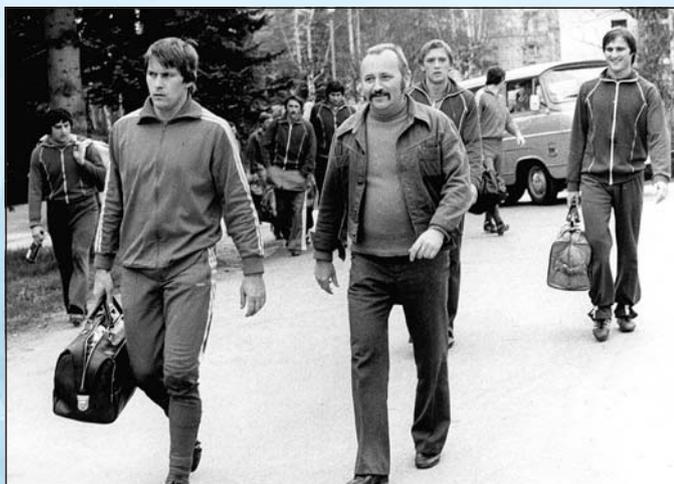
V Lucemburgu 1979 Vengloš, Frč, Svoboda, Baťa, Brumovský

nejdříve důvěrně zeptal sestry Jany: „*Má táta nějaké peníze, potřeboval bych na kytici.*“ Zpátky k tématu. Nejsem si totiž zcela jist, zda dnešní mladí a mladší lidé obklopení počítači, notebooky, mobily, věžemi, DVD rekordéry nebo přehrávači, možností volit na VKV ze stovky veřejnoprávních nebo komerčních rozhlasových stanic, vůbec vědí, co to byl Rozhlas po drátě. Proto si myslím, že kvůli nim krátké vysvětlení neuškodí a kousek historie pro ty starší také ne. Tak ten Rozhlas po drátě tvořily menší krabice dřevěné nebo plastové opatřené jediným ovládacím knoflíkem na zapnuto-vypnuto a reproduktorem. Ty byly pomocí drátů napojeny na plošné vysílání. Do takového ústředního programu pak mohla vstupovat krajská, okresní i místní studia se svými programy a informacemi v určený čas, na danou dobu a podle daného harmonogramu. V Tachově to bylo např. každé pondělí, středu a pátek po půl hodině. Těmito bedýnkami byly obvykle vybaveny veřejné místnosti, obchody a také některé domácnosti. Jednu výhodu – nevýhodu, jak se to vezme, tento socialistický vynález měl. Nedalo se na tom poslouchat žádné zahraniční vysílání pro Československo, což tehdy vrchnosti určitě vyhovovalo. Vysílání, stejně jako u dvou normálně středovlnných programů, končilo v té době každý den ve 24 hodin československou a sovětskou státní hymnou!

V Tachově krom plnění svých pracovních povinností Franta pokračoval v dodávání zpráv do denního tisku a to tak pilně, že brzy přišla nabídka na práci v krajské redakci Československého sportu v Plzni. Tady si však dlouho nepobyl a už po půl roce nastupoval do hlavní redakce v Praze. Tomu se říká blesková kariéra, k tomu ještě exkluzivní funkce tiskového mluvčího Československého fotbalového svazu. To už i otec, bělohradský pan lékárník, své myšlenky na dědice definitivně opustil, sám se stal pravidelným odběratelem sportovního deníku. Byla to krásná léta plná pohody a radosti z práce, takové, která je pro člověka vlastně koníčkem a která jej naplňuje štěstím. Je vůbec možné, aby u nás taková idyla trvala věčně?

Dokončení příště

Jaroslav Kugler, foto: archiv

Na soustředění v Tatrách - Kekéti, Panenka, Frč, Berger, Fiala

Frč s Rudolfem Vytlačilem

Nejstarší bělohradské chalupy

Rozhlédneme-li se na horním konci Raisova náměstí a pohlédneme-li přes Javorku na Třetí stranu, spatříme tři vůbec nejstarší domy městečka Bělohradu. Stojí tam vedle sebe již bezmála tři století, a i když jistě v průběhu času prošly mnoha stavebními úpravami, dispozicí a i původní vzhled si alespoň dva z nich více méně zachovaly podnes.

Jsou to domy čp. 49 Plecháčových, dům čp. 48 Eliášových a snad nejzachovalejší ze všech dům čp. 47 paní Svobodové. Postaveny byly jako přízemní roubené domky obdélníkového půdorysu se sedlovými střechami, jejichž průčelní štíty byly orientovány do ulice a původně u všech byly pod lomenicemi štítů otevřené podsíně. Průčelní části byly obytné, zadní potom sloužily hospodářství, neboť nejen tyto tři domky, ale vůbec všechny tehdejší domky na Třetí straně a náměstí byly chalupnickými usedlostmi s domácím zvířectvem a úzkými pruhy pozemků za humny.

Dům čp. 49, jehož původní podoba se zachovala do současnosti, byl postaven zřejmě v r. 1723 Adamem Fiedlerem, synem panského šafáře Kopeckého dvora, který tehdy ještě na Německém kopci v H. N. Vsi existoval. Po něm se v držbě domu vystřídal mnoho majitelů, mezi nimiž v letech 1855 až 1862 byl i bělohradský kapelník František Vaňura, první učitel K. V. Raise ve hře na housle, a poslední majiteli byl pak po několika generacích rod Plecháčových.

Ví se, že stavebníkem sousedního domu čp. 48 byla bělohradská vrchnost, která jej po výstavbě, snad již v r. 1724, obsadila přistěhovalcem z Georgengruntu (dnes Jirský Důl u Starých Buků) Janem Frydrychem Springerem, který se v Bělohradě právě tohoto roku i oženil a který byl prvním držitelem toho příjmení na Bělohradsku. I tento dům byl původně s podsíní v průčelí, ale ta vzala za své patrně při jedné z přestaveb tohoto domu, které proběhly za Antonína Hrnčíře v r. 1888. Tehdy podsíně byla obestavěna a na obytnou místnost přeměněna a i roubení domu bylo omítnuto. Zároveň byl z domu odstraněn i kamenný zaklenutý sklep a materiál z něho prodán. Tak vzhled této starobylé chalupy byl nenávratně pozměněn.

Dům čp. 47 předchozím dvěma svojí vyvýšenou polohou dominuje a své podsíně dává tak pěkně vyniknout. V tomto domě se zachoval z opracovaných kamenných kvádrů sestavený zaklenutý sklep se studnou uprostřed. Nevíme, kdy přesně byl stávající dům čp. 47 postaven, jistě však někdy začátkem 18. století. Nepochybně ale je, že v době, kdy ještě žádná Třetí strana nebyla, natož nějaký dům v ní, a jen panské pole až k Pardoubku se od tud od Javorky prostíralo, na tomto místě nějaký dům již nejméně od r. 1671 byl a byl po několika generacích v držení rodu Dixových. Ti pocházeli ze Hřídělce, sem se přistěhovali z osady Okrouhlé a ti patrně byli i stavebníky tohoto domu. Jejich potomci následně provozovali hospodu v Lánech na čp. 4 a ještě pozdější potomci toto příjmení nosící hospodařili na usedlosti čp. 4 na Horním Javoří a dožili ve Svatojanském Újezdě. V druhé polovině

19. st. v domku žila rodina bednáře Jana Knejfla a protože Knejflů v té době bylo povícero, říkalo se mu právě pro tu polohu domku, který terénem nad ostatní byl vyvýšen - „Knejfl kopečkovskej“. Za něho patrně bylo roubení částečně omítnuto a domek byl tak oděn do „kožichu“. Knejfl skončil neslavně a v r. 1893 se v Slívkově háji oběsil. Pak v století minulém domek se svojí rodinou obýval Antonín Bernkopf, učitel, který se nesmazatelně zapsal v myslích nám starším a i starým pod přezdívkou Buf. To podle parafy svého jména, kterou na razítku měl zvětšenou a kterou nám vedle známek ba mnohdy i poznámek v žákovských knížkách červeným inkoustem otiskoval.

Tyto shora popsané domy s podsíněmi jsou typickými domy našeho východočeského regionu své doby a jsou pro své stáří i paměti Bělohradu na dobu dávno minulou, na dobu přelomu 17. a 18. století - a ba i dřívější - kdy byly v prostoru dnešního velkého náměstí stavěny Bertholdem Vilémem hrabětem z Valdštejna stejné roubené domy s podsíněmi jako základ budoucího městečka. A poté, kdy dnem 22. května 1722 k povýšení vsi na městečko došlo, rozšířilo se městečko o další výstavbu stejných domů po celé Třetí straně, z nich tři shora popsané jsou jejími prvními. O několik desetiletí později potom došlo k zástavbě malého náměstí.

Zbývá jen připomenout, že vzhled náměstí a Třetí strany, které jim vtisklo století 18., se zachoval až do sedmdesátých let století příštího a až poté původní domy dřevěné byly nahrazovány domy zděnými a i jinak disponovanými.

Josef Špür, foto: Joshua Stehlík, archiv

Jaroslav Vojta (1888-1970) a Lázně Bělohrad

Zlatý věk venkovských kočovných divadelních společností v posledních třech desetiletích století devatenáctého a přibližně stejnou dobu na počátku století dvacátého byl obdobím několika desítek větších i menších společností a obdobím řady vynikajících herců. Mnozí z nich se dostali později až na přední české scény. Patřil mezi ně i nezapomenutelný Jaroslav Vojta. Jeho herecká cesta

do Národního divadla v Praze, kterou zahájil v listopadu 1906 v Nové Kdyni na Šumavě, vedla přes Pardubice, Brno, Vinohrady, ale také přes Novou Paku, Hronov, Dobrušku či místa, která se nehledají na mapě lehce jako jsou Škvřňany, Křimice, Plzenec či Kolínek na Šumavě.

Svoje putování popsal v memoárové knize „Cesta k Národnímu divadlu“ z r. 1962 a zajímavé a poutavé odstavce věnoval i Lázním Bělohradu. Jedinou vadou na kráse je, že jméno našeho města píše s malým l, ale to mu jistě promineme.

To, že se Lázně Bělohrad vyskytují v pamětech snad všech kočovných herců, je vysvětlitelné tím, že v uvedeném období byl Bělohrad skutečně žádanou „štací“, jak říkali sami herci. Divadelní sezóna v českých městech a městečkách trvala přibližně od poloviny září do konce května. Mimo tuto dobu tam byla návštěvnost takřka nulová a proto někteří ředitelé v červnu společnost prostě rozpustili. Jiní jezdili na léto do lázeňských míst, kde v tu dobu sezóna vrcholila. Bělohrad byl nadto velice dobře vybaven, neboť tu byly hned dva na svoji dobu přepychové divadelní sály. První sál byl na náměstí v Lázeňském hotelu, možná, že některému čtenáři není jasné, kde byl ten druhý. Bylo to samostatné křídlo na nádvoří hotelu Zátíší se stabilním jevištěm, dokonce i galerií pro diváky. Sál sloužil Thalii ještě za druhé světové války. Po ní tam byla dílna, modlitebna a nakonec sklad.

Ale vraťme se k Jaroslavu Vojtovi. Bělohradská historie začíná na jaře 1909, kdy je Jaroslav Vojta, tehdy člen Sedláčkovy divadelní společnosti, předvolán k vojenské odvodní komisi do Veselí nad Lužnicí a odveden jako schopný bez vady. Do nástupu vojenské služby zbývaly asi tři měsíce, odvedenec byl v té době v Českých Budějovicích. Brzy se kolem něho sešla skupina studentů, kteří měli také narukovat.

Nechme hovořit Jaroslava Vojtu: *Byl mezi nimi i mladý bouřlivák, jemuž jsme říkali Buddha. Chlapec doslova nabitý odbojným revolučním duchem, který nás nabádal k odporu proti rakouskému militarismu. ... Já si Buddhu záhy oblíbil a svěřil jsem mu, jaké mám trampoty s vojnou, hlavně že mám nastoupit na vojenskou presenční službu... Buddha mi slíbil*

pomoc. ... Skutečně za nějaký čas přišel s tím, že mi zaopatřil místo ve smaltařském podniku v Curychu ve Švýcarsku. Bral jsem to ovšem ve své mladické naivnosti za bernou minci a hned jsem zahájil přípravy... Do svého útěku jsem zasvětil jedině učitele S., který se mi zapřísahal, že o všem pomlučí jako hrob. ... Oblékl jsem se do pěkných sportovních šatů, složil do tlumoku jen nejnnutnější prádlo.

S kým jsem se ovšem rozloučit nezapomněl, byla moje maminka, která se tou dobou léčila v malých lázeňských Bělohradě u Jičína... jen jsem se objevil, zaútočila otázkou: „Kde se tu chlapče bereš, snad už nerukuješ!“ Vysvětlil jsem mamince vše, co mám za lubem..., že jsem utekl od Sedláčků a hodlám prchnout před vojnou do Curychu...

Maminka nejprve rozhodnutí nechápala, pak se rozohnila, vysvětlila synovi pošetilost jeho záměru a Jaroslav jí nakonec slíbil, že od svého záměru upouští, že si sežene nějaké místo.

Tehdy právě meškala v Lázních Bělohradě divadelní společnost Procházkové – Malé. Vypravil jsem se tam hned večer, abych si s paní ředitelkou pohovořil: byla to statná, krásná žena a znamenitá umělkyně. Požádal jsem ji o angažmá.

Paní ředitelka by Jaroslava Vojtu ihned angažovala, ale když jí prozradil, že za půl třetího měsíce bude rukovat, bylo po angažmá. Jaroslav Vojta se dostal do svízelné situace. Matce na krku zůstat nemohl, byla vážně nemocná a léčení si platila z vlastních skrovných prostředků. Navíc se potýkala s dluhy, které zůstaly po manželově smrti. Ač matka nevlastní, Jaroslav Vojta na ni vzpomíná s velkou láskou a úctou: *...byla neuvěřitelně skromná a přece nadmíru krásná, inteligentní, moudrá a ušlechtilá žena, nadpomyšlení dobrého srdce...*

...V Bělohradě u maminky jsem se dlouho nezdržel. Všechny mé bláznivé plány mezitím padly a nezbylo mi, než abych si na dobu, jež mi zbývala do rukování, sehnal jakékoliv zaměstnání. V kapse mi zůstalo již jen pár šestáků. Přísloví praví: „Když je nouze nejvyšší, pomoc Páně nejbližší“ - na mně se to osvědčilo.

Doprovodil jsem ráno maminku do lázní a pak se vydal lázeňským parkem na procházku. Sedl jsem si na lavičku a přemýšlel, co dělat. A jak tak upřeně hledím před sebe, vidím, že se na cestě ve slunečních paprscích nápadně cosi leskne. Nedalo mi to a šel jsem se podívat blíže. A ejhle! Na cestě v prachu ležela zlatka! Mrštně jsem ji zvedl a uvažoval, co s ní udělám. Napřed jsem přemýšlel, kdo ji asi ztratil, a rozhlédl jsem se, nehledá-li ji někdo. Ale kdež, nikdo nic nehledal. Lidé se klidně procházeli cestou kolem zlatky a nikdo si jí ani nevšiml, dokud jsem ji nezvedl já. Zkrátka osud mi ji přihrál, milá zlatka rozhodla o dalším mém osudu.

Po odjezdu z Bělohradu pracoval Jaroslav Vojta krátkou dobu jako dělník na regulaci Labe v Hradci Králové, nakonec odveden nebyl, putoval s kočovnými společnostmi až do r. 1910, kdy se stal členem činohry v Brně, následovala Plzeň, Vinohrady a konečně Národní divadlo. Ale to je již jiná historie.

Jiří Vacek, foto: archiv

OPTREX

OPTREX Czech a.s.

Japonsko-německá firma se sídlem ve Vrchlabí, významný dodavatel pro automobilový průmysl, zabývající se výrobou displejů a modulů na bázi kapalných krystalů, hledá nové spolupracovníky pro rozšíření výroby na pozici:

Mechanik optoelektronické výroby

Nabízíme:

- stabilní zázemí silné zahraniční společnosti
- práci v čistém a zajímavém provozu
- perspektivu profesního růstu
- dobré platové podmínky
- další zaměstnanecké výhody
- pro vybrané oblasti poskytujeme příspěvek na dopravu nebo svozu zaměstnanců

Požadujeme:

- minimálně výuční list
- dobrý zdravotní stav
- manuální zručnost
- práce je vhodná zejména pro ženy

Nástup možný ihned.

V případě zájmu kontaktujte personální úsek společnosti
OPTREX Czech a. s., telefon: **499 408 371, 499 408 193**

OPTREX
OPTREX Czech a.s.

Vážení,

v tomto roce vypůjčila si moje známá z Městské knihovny ve Dvoře Králové n. L. knížku „Lázeňské povídky“, které napsal p. Jiří Sehnal, rodák z Vašeho města. A protože do Lázní Bělohradu jezdím od roku 1992, abych si léčila svůj nemocný pohybový aparát a různé jiné neduhy, přinesla mi ji, abych si knížku přečetla - jména některých osobností a místa, o kterých spisovatel píše, jsou mi známá, zaujalo mě jeho vyprávění a zapůsobilo na mne silným prožitkem, jakým popisuje osoby a události. Poznala jsem, že je píše spisovatel, který o svém městě, okolí a lidech zde žijících píše opravdu srdcem. Letos jsem získala 2. díl pokračování ovidek, přečetla je s nemalým zájmem, vždyť je psal člověk a spisovatel s pohnutým životem, který má rád lidi, své rodáky a váží si práce i těch obyčejných lidí, kteří jsou velcí svojí prací, kterou dělají pro druhé.

A proto si važte každého člověka z Vašeho města, který se stane spisovatelem také proto, aby mohl o Vašem městě a jeho lidech s láskou psát.

S úctou Božena Voňková, lázeňský host

Vážení přátelé,

Váš časopis čtu velmi ráda, je sympatické, kolik talentovaných autorů se na něm podílí včetně fotografů. Jedno mu však přeci jen chybí a doufám, že to není tím, že jde o radniční listy. Je v nich málo humoru. Přitom Bělohradáci jsou veselí.

Humor jako test nezávislosti BL

Člověk slyší na ulicích i v hospodách pěkné vtipy. Bylo by fajn odposlechnuté v BL zveřejňovat. Jistě mají i ti nahoře smysl pro legraci a neurazí se, nakonec o nejvyšších politicích se také něco vypráví. Takže Vám posílám dva nově odposlechnuté vtipy jako malý test nezávislosti Vaší redakce. Nezávislosti, o které psala česká pobočka TRANSPARENCY INTERNATIONAL, když kritizovala radnicemi vydávaná periodika coby závislá:

- *Víte, proč přijel Klaus do Bělohradu?*
- *On teď jezdí všude jenom kvůli oteplování. Když se dozvěděl, že v Bělohradě radnice v souvislosti s obchvatem ukázkově ochlazuje mezilidské vztahy, tak se přijel poradit.*

- *Víte, že už za rok bude na Pardoubku nový luxusní lázeňský hotel? - Jó a jak se bude jmenovat?*

- *Muhamat Ali.*

Srdečně zdraví

Jarka Pospíšilová

Prostřední Nová Ves 13, Lázně Bělhrad

Sdružení BÍLÝ HRAD nemůže mít pravdu

V mediálním věku, kdy se k nám větší na informaci dostává nepřímo přes hromadné distribuční prostředky, je velmi potřebná nezávislost redakcí a k základům etiky redaktorů patří, dát ve sporech, včetně poslední vzájemné reakce, současně prostor všem zúčastněným. Není proto divu, že mezinárodní organizace sledující demokratičnost struktur a procesů upozorňují na to, že mnohé české zpravodaje placené z veřejných prostředků slouží radnicím k vlastní propagaci. Jestliže tedy na každý příspěvek sdružení Bílý Hrad může přímo navazovat reakce zástupce radnice, je zřejmé, že při nemožnosti komplexního dokládání jednotlivých tvrzení přímo na stránkách BL, má pravdu jednoduše vždy ten, kdo má výhodu posledního slova. Prosíme tedy veřejnost, aby vzala dopředu na vědomí, že dokud bude trvat dosavadní stav, Bílý Hrad prostě mít pravdu nemůže a musí se jevit jako zlovolník, který nepřeje městu nic dobrého a jen všechno pokazí. Bylo by naivní si myslet, že důležité věci mají vznikat bez velkých (ale otevřených) sporů. Není ovšem nutné do nich zanášet osobní pocity. Velmi si cením takových komunit, kde se největší odpůrci z veřejných diskusí vesele spolu baví každý večer u piva a nezatahují pracovní problémy do vzájemných vztahů. Veselo v novém roce přeje za občanské sdružení Bílý Hrad všem čtenářům

Tomáš Fassati

Prostřední Nová Ves 13

Rychterova chalupa 308 dní po požáru

Dne 3. ledna 2007 zničil požár střechu domu číslo 7 včetně navazující stodoly. 7. listopadu téhož roku byla dokončena svépomocná výstavba nové střechy a štítů. Poďěkování patří všem, kteří pomohli materiálně či radou. *(jip, las)*

Na konci roku 2007 začalo město s částečnou rekonstrukcí veřejného osvětlení, která spočívá ve výměně původních nevyhovujících osvětlovacích těles. Výměna začala na Třetí straně u bývalého hotelu Zátíší a pokračuje podle aktuálního havarijního stavu, přednost mají problémová místa. Z důvodu havárie musel být také vyměněn kabel ve Vojtíškově ulici, proto ke konci roku nesvítilo veřejné osvětlení na Malém náměstí. Na akci nakoupilo město svítidla za 150 000 Kč, práce provádějí zaměstnanci města. (las)

Do parčíku u autobusového stání na bělohradském náměstí se vrátily vývěsní skříňky. Své informace tam podávají spolky a různá sdružení. (las)

V loňském roce došlo k zaplavení obce Brtev přívalovým deštěm. Předějit podobné kalamitě by mělo napomoci i vyčištění vodoteče, která protíná obec. To provedli v posledních dnech roku 2007 zaměstnanci města. Navázat by měla i oprava opěrných zídek koryta v letošním roce. (las)

Mezi svátky 2007 patřily všechny okolní rybníky bruslařům. Výjimkou nebyla ani hasičská nádrž v Dolním Javoří. Hokej v Dolním Javoří nabyl ale po dohodě v hospodě U Švehlů oficiálnější ráz. V prvním utkání 29. 12. se utkalo Dolní Javoří s Horní Novou Vsí s výsledkem 27:16. Na Silvestra se pak na pečlivě připravené DJ-areně uskutečnil turnaj tří mužstev: DJ, HNV a KZR (plný název KZR není publikovatelný). Mužstva se utkala každé s každým dvoukolově na 20 minut hrubého času. Po vyrovnaném boji, ve kterém každý každého jednou porazil a s každým jednou prohrál, rozhodovalo nakonec skóre. Vítězem se tak stali borci KZR, o druhém místě HNV pak při stejném rozdílu skóre rozhodl větší počet vstřelených branek. Pohár předával Jirka Anýž, nejlepším hráčem byli vyhlášeni Standa Sehnal a Jirka Bergl. Podával se grog, svařák, párky. (haes)

SÁLOVÁ KOPANÁ

XIV. ročník Putovního samovaru vybrál po druhé ÓNENÁMETÝM Lázně Bělohrad

Na palubovce haly místního SOU se o druhém vánočním svátku představilo na tradičním Putovním samovaru tentokrát devět mužstev. Prvenství obhájoval jičínský FK Forman, ale i ostatní týmy se „vzbouřily“ do boje o první místo. A tak byli k vidění hráči dorosteneckých nadějí ze Slávie Praha a Hradce Králové, z nichž někteří nakoukli i do reprezentace ČR (Blažej) a dále pak hráči 1. ligy (Loučka – hráč Sparty Praha, nyní Jablonce, Zelinka – hráč Slávie Praha, na podzim 07 na host. v Č. Budějovicích), 2. ligy (bratři Hruškovi – Příbram), divize, krajského přeboru, 1.A a 1.B třídy. Nejprve se bojovalo ve třech základních skupinách, když pořadí určilo nasazení do semifinále, kam postoupily vždy dva nejlepší týmy. Poté se účastníci rozdělili opět do třech skupin a hrála se utkání, která určila konečné pořadí.

nejlepší střelec: Zdeněk Urban (9 branek – BŽB Miletín)

nejlepší brankář: Alois Turek (LB4EVER)

nejlepší hráč: Jakub Loner (ÓNENÁMETÝM)

Na turnaji padlo 109 branek, celkem za XIV. ročníků 1382 branky.

Konečné pořadí:

- 1. Ónenáme Tým L. Bělohrad**
- 2. LB4EVER**
- 3. Lucarone amici**
- 4. BŽB Miletín**
- 5. Devo Pivo Lakoruna**
- 6. FC Tyrollia**
- 7. FK Forman 1993 Jičín**
- 8. FC Mlázovice**
- 9. Dream team**

(bican)

MISTREM JE JEŠTĚŘ

Autokros Česká trofej - Mistrovství ČR 2007

Divize H1 nad 1600 ccm - 14 účastníků

1. Lubor Zívr, Lázně Bělohrad, Felicie 1800 Turbo
2. Tomáš Hurt, Praha, Peugeot 206 2000
3. Tomáš Tluchoř, Mladá Boleslav, Felicie 1800

Divize D1 nad 1600 ccm Evropa - 22 účastníků

1. Zdeněk Antony, Valtice, Mitsubishi EV 6
2. Jan Bartoš, Mladá Boleslav, Felicie VRC
3. Lubor Zívr, Lázně Bělohrad, Felicie 1800 Turbo

8 závodů České trofeje (počítá se 6 nejlepších):

Přerov, Nová Paka, Dolní Nouzov, Humpolec, Velké Meziříčí, Příbice u Brna, Dobřany a Sedlčany.

Sponzoři Lubora Zívra, černozeleň Felicie 1800 Turbo, startovní číslo 35:

RP Tools, HP Tools, Kovovýroba Tásler, Pup Pecka, MH Stav, firma Šturma, Autobazar Sprint Konecchlumí.

tehdy Československa, měl Lubor-Ještěř osmnáct roků. Sláva Poner kraloval na Škodě 110 R Cupé v kategorii A2 do 1150 ccm. „Hele, Lubore, promiň, já zůstanu u Lubora, i když pod Ještěřem tě zná v Bělohradě kdekdo, pojď si chvilku povídat o plechových auťákách a vůbec tak o lidech a věcech kolem nich,“ říká Luborovi v hospodě U Lelků, jinak taky U nádraží a teď v poslední době i slangově Na výhybce, kde má Lubor Zívr svůj „hlavní stan“. On sedí v čele stolu, zády k výčepu a dává si pivo. Já dvojkou vína a zapínám diktafon. Od malička Ti prý, Lubore, voněl benzín a motorky. Ruce jsi měl stále černé od oleje a šmíru. Vyprávěla mi tvá spolužačka Ilona Václavíková, že když vaše třída vyrazila pěšky na Krkonošskou vyhlídku u Pecky, tak ty jsi tam přijel s Milanem Krausovým, Tutíkem, na pionýru, na pařezu. Chodili jste asi do sedmičky a učitelka z toho prý měla šok. Vy důtku a náběh na dvojkou z mravů.

No jo, tak nějak to bylo. Dvojkou z chování jsem však nevyfáslnul. Fichtla, pionýra jsem rozebral a složil už někdy v pátý třídě. Po základce jsem se vyučil automechanikem v Bydžově. Vzpomínám na kantora Karla Mrzenovýho, ten celou hodinu vyprávěl a nezkoušel. Tady jsem se naučil kouřit. Dlouho jsem čekal na vlak. Jak v Bydžově, tak někdy i v Ostroměři. Báňal jsem třicet roků. Třicet let! Ale teď jednadvacátýho října, když jsem měl narozeniny, tak jsem s cigárami praštil! Snad definitivně. Doufám, že vydržím.

Kdy jsi začal s autokrosem? Před tebou kromě legendárního Slávka Ponera jezdili i Jirka Mašek a Rošťa Exner.

S Trabantem jsem se vyučil, s Trabantem jsem začínal. Víš, že na tráboše se ve východním Německu čekalo i 18 roků? Narodil se kluk, rodiče ho přihlásili do pořadníku, no a v osmnácti měl „bourák“. V 96. roce jsem byl v Sedlčanech při závodě 108 Trabantů na čtvrtém fleku. Paráda. Byl to sice pouťák, ale bral se hodně vážně. Neskutečně rozjetá soutěž. Jezdili jsme svým autobusem, super parta. Čtyři roky jsem závodil s Trabantem. Hrozně rád na ty časy vzpomínám. Jinak před Trabantem jsem začínal s motorkou. Se mnou Vláďa Šafránek, Láďa Rezek a Jirka Materna.

Autokrosový život asi není lehký. Co?

Dva roky jsem si dělal mechanika sám. Spal jsem venku na matraci. Ostatní borci pěkně v teple v busu. Ťukali si na hlavu a mysleli si, že jsem jaksi mimo, v přiči. To víš, zvali mě do toho jejich autobusu, ale já zůstal na své matraci. Musíš bejt holt tvrděj, jinak to nejde. Autokros je pěkněj sport. Ale taky pěkně bolí celý tělo. Okolo sebe máš dobrejch čtyřicet metrů trubek. Rachot, prach. Autokros je 30% jezdec, 30% auták a 40% štěstí. Když nemáš štěstí, chytneš díru a jsi namydlenej. Když máš štěstí, tak ji chytneš krajem a frčíš dál.

Ted' už ale není Lubor Zívr závodník a mechanik v jedné osobě.

Mám dva kluky - Jardu Hrušku a Karla Holečka a taky bělohradského Luboše Pavláška, kterej se stará o autoelektriku a jehož kluk Vojta kope stopéra v ligovém dorostu Slovanu Liberec.

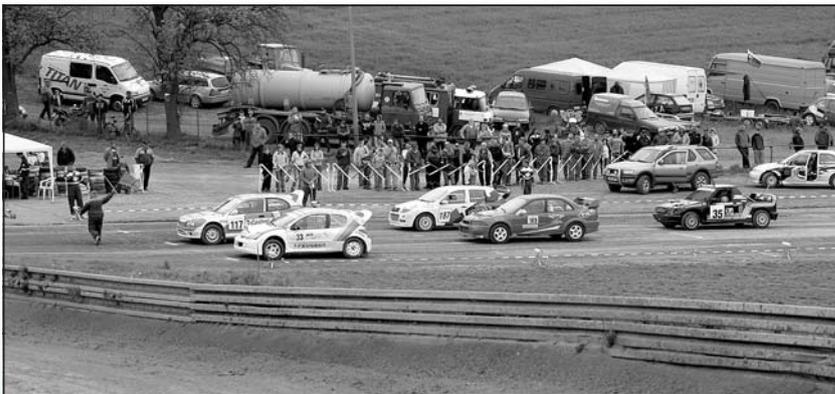
No ale práce s vozem je pořád šíleně moc. Tomáš Hurt, co skončil v H1 za mnou na druhým místě, přijde k autáku a jede. Mechanici vše obstarají.

Máš nějaké autokrosově či motokrosově vzory?

Ani ne. Obdivuji staré borce Hovorku a Hoška, kterým je hodně přes šedesát a stále jezdí veterány. V motorkách to byl Jirka Kraus. Když jsme jeli s jeho synem Luborem v Kosicích, tak se byl na nás podívat, i když byl už hodně marod. Za 14 dní nato umřel. Toho jsem moc obdivoval.

Jak drahý je autokros?

Blbá otázka, kamaráde. Hodně drahej. Za sto tisíc nic nepořídíš. Člověk by potřeboval prachy na zuby a vrazí je do pneumatik. Nebejt sponzorů, tak nejde jezdit.

Co ostatní sporty a záliby, Lubore?

Někdo žere fotbal, jiný je blázen do ryb. Mě chytly auta a motorky. A moje dva kluky - Martina (17) a Pepíka (9) zase šachy. Tak už to na tom světě chodí...

Já dlouhá léta fandím fotbalistům slovenské Trnavy. Ani dobře nevím proč.

Letošní sezona byla pro tebe hodně dobrá. Co bude příští rok?

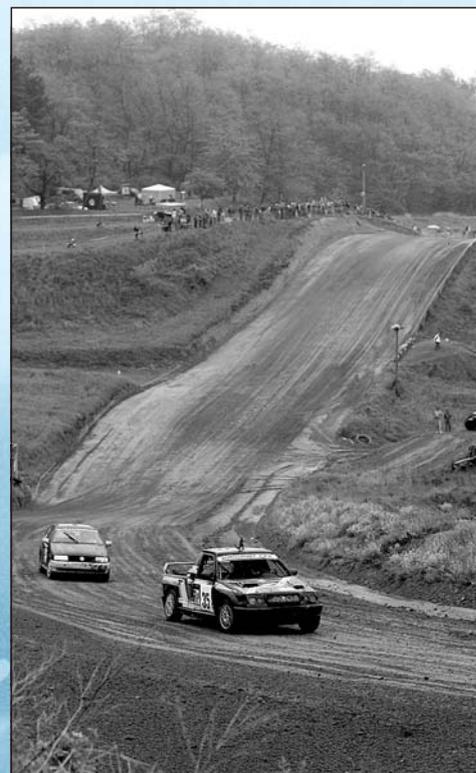
Ta moje výhra v H1 je takovej velkej protest menších vozů, slabších. Doslova titul za drzost. Můj auták má 120 koní, ostatní mají pod kapotou dvojnásobek. U mě nic nepraská, síly je tak akorát.

Příští rok už nebude divize H1, všichni budou v evropský D1. Dobrý bude umístění do desátého fleku. Do pětky super. Na příští rok se chystá jedna velká řežba.

Stůl štamgastů hospody U výhybky v čele s Luborem se začíná plnit. Co nově přichází host, to většinou člen jeho fan klubu. Dovídám se, že Lubor nemá rád kolektivní sporty, ale kolektiv lidí mu pomáhá při závodech. Šéfkuchař Kája Antonín Petr mu dovede upéct buchtu s uzeným masem. On Lubor-Ještěr je totiž na samé specialitky.

„Podívej se, Edo, na Luborovy boty. Furt nosí sandále, takový podkůvky, pouze v zimě nasadí sandále s vyšší gumou,“ upozorňuje mě truhlářský šéf Vašek Podlípny.

Proč ne, říkám si v duchu, mistr republiky si to může dovolit. Kolik jich u nás v Bělohradě je!

V pátek 25. ledna 2008 od 15.00 hod.

**se v restauraci U nádraží
uskuteční autogramiáda **Lubora Zívra**,
který bude podepisovat dvoustránku
Bělohradských listů 1/2008
„Mistrem je Ještěr“**

Eduard Čeliš, foto: Jaroslav Voves a archiv Lubora Zívra

Bělohradský ženský sbor je znovu na scéně. V kulturním sále lázní vystoupil 30. listopadu s obnoveným programem pro své bělohradské příznivce. Nabitý sál svědčil o tom, že na slávu sboru nebylo zapomenuto. Přesto, že je početně šťihlejší, nebylo to na výkonu znát. Úroveň sboru je vysoká především díky práci sbormistra Zdeňka Prchala. Ten repertoár souboru obohatil novou vlastní skladbou s názvem Zvičína. Věřme, že nám budou ještě dlouho dělat radost a potěšení. (las, vl)

Vynikající koncert dua Kateřina Doležalová (harfa) a Michal Hromek (kytara) uspořádalo Městské kulturní středisko se Spolkem Frič v sále lázní 1. prosince 2007. Spolek Frič tak naplňuje to, co si dal do vínku: „šřit kulturu a zlepšovat mezilidské vztahy,“ neboť to byl právě on, kdo s nápadem uspořádání tohoto koncertu přišel.

Koncert měl neobyčejně vysokou úroveň, kterou posluchači odměnili dlouhotrvajícím potleskem. (las, vl)

Čtrnáctý ročník výstavy betlémů proběhl v Památníku K. V. Raise. Hned při slavnostním otevření v pátek 30. 11. se přišlo na expozici podívat téměř 250 návštěvníků. K vidění byla opět řada nádherných betlémů z nejrůznějších materiálů a velikostí. Velký kostelní betlém a betlém od pana Vrabce z Nové Paky patřily k největším, řezby z ebenového dřeva pocházející z Tanzánie k nejexotičtějším. Výstavu doplnila keramika, práce dětí ze Základní umělecké školy, které odborně vede Růžena Bičíštová.

Výstava má tradičně vysokou návštěvnost a i letos o ni byl velký zájem. Řada betlémů se na výstavu dostane právě díky iniciativě návštěvníků, kteří buď nabídnou svůj betlém nebo informují o existenci betlému ve svém okolí. Pořadatelé výstavy jim za takovou pomoc děkují. (las)

Odpoledne s koledami na Štěpána

Ve středu odpoledne 26. 12. 2007 si spoluobčané Lázní Bělohradu společně zazpívali koledy. Pěvecký soubor Píferaioš pořádal koncert v bělohradském kostele, koncert plný koled českých i z jiných koutů světa. Ženské hlasy byly pohlazením po duši. V závěru jsme společně zpívali nejznámější koledy. Kostel se pomalu plnil světlem svíček, které členky souboru rozdávaly posluchačům. Ti si mohli betlémské světlo odnést do svých příbytků. Děvčata, děkujeme za pravdivou vánoční atmosféru, za prožitek společenství a světla. Eva Mílková

K dnes již tradiční akci patří slavnostní rozsvícení vánočního stromku na Bělohradském náměstí v první neděli adventní. Stejně tomu bylo i letos. Přesto, že přšelo, přišlo se na Malé náměstí ke stromku podívat velké množství lidí. V programu vystoupily děti z bělohradské Základní školy, dětský folklorní soubor Daráček při ZUŠ Nová Paka a hudba souboru Hořeňák. Starosta Lázní Bělohradu Pavel Šubr popřál všem hezké Vánoce a nový rok a poté dal pokyn k rozsvícení stromku. (las)

Město Lázně Bělohrad zdobí každoročně řadu vánočních stromků nejen ve městě, ale i v okolních vesnicích. Jeden takový byl ozdoben i před Mateřskou školou v Lázních Bělohradě. Bohužel svítil pouze jeden den, pak někdo světelnou výzdobu ukradl. Snad mu světýlka Vánoce určená dětem zhořknou natolik, že nebude svůj čin více opakovat. (las)

COMPLETE INTERNET SERVICES

Complete Internet Services, s.r.o.
Fortna 43, 506 01 Jičín
Nám. K.V. Raise 147, 507 81 L. Bělohrad
tel.: 800 900 231
www.internetnaklic.net

**Nabízíme profesionální:
webhosting, webdesign
připojení na Internet**

registrace a provoz domén, poštovních schránek, webových stránek, tvorba www, programování objednávkových, rezervačních a administrativních aplikací, programování systémů snadné aktualizace, provozování bezdrátových sítí

mezi naše zákazníky patří:
AGS Jičín, Kubit, Alucon, Lemex, Hailo, Město Lázně Bělohrad, Motonet, Leaseplan, Evropská Databanka a mnoho dalších.

cis - internet na klíč

Jako první děťátko se v roce 2008 v jičínském okrese narodila

Markétka Nosková

z Lázní Bělohradu.
Rodiče malé Markétky,
Jindřich a Veronika Noskovi,
převzali od starosty
města Lázní Bělohradu
ing. Pavla Šubra
peněžitý dar 5 000 korun.

(las)

Svatý Petr ze Zlatého návrší

Roman Šatava - Bělohradský fotoklub

Zdeněk Prchal

Samota

